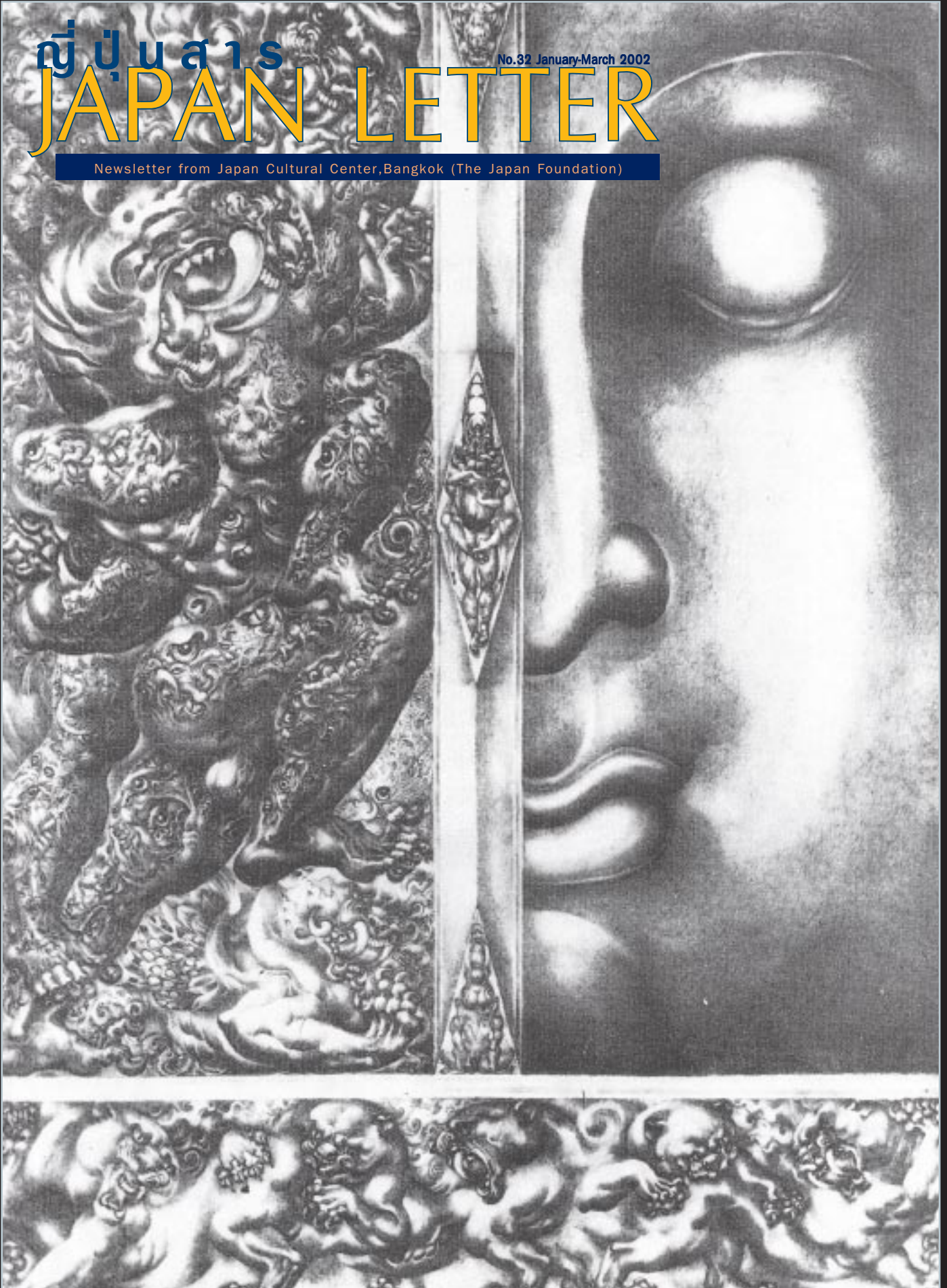

ญี่ปุ่นสาร

No.32 January-March 2002

JAPAN LETTER

Newsletter from Japan Cultural Center, Bangkok (The Japan Foundation)

What I am going to tell you now has never been told to anyone or anywhere before. It is concerning Japan in particular and is about my childhood upbringing under the influential impact of two different cultures, the first of which is Japan's, because, it occurred in my childhood during the 2nd World War, when our country was accommodating military bases for Japanese armies. The earliest cultural impact that fascinated me was the Japanese military disciplines; self-respect, and punctuality. It gave me an understanding that the most important asset for a nation is its human resource. My father was a soldier. It was then he told me that, among so many nations in the world, the two greatest of them all are, Germany in Europe, and Japan in Asia. These two nations deserved such high ratings because of their excellent human resources. They had self-respect and they had respect for

The first-ever disclosure by Thawan Duchanee

เรื่องที่ ถวัลย์ ดัชนี ไม่เคยพูดที่ไหนมาก่อน

others.

Therefore, both Germany and Japan, even if they had faced defeat and ruins, which was the outcome of waging a World War, they have been able to maintain their national prestige and their glories. Both countries have their valuable human resources that enabled the recovery of their own glories and mightiness.

I am sure that there is no other nation that can be comparable to these two.

When I visited Kyoto, I found there that the time comes to a standstill at least for about 400 years. Everything over there shows traces of the long, long past of its existence. Then when I went to Tokyo, I realized it is a very modern city that is well prepared for a leap out to another planet. While I was in Germany, I stayed at a 500-year old small town named Khommen, but when I went to Berlin or Frankfurt, I saw the trends of contemporary prosperity. During my childhood, my relatives earned their living on the wages paid for laundry by Japanese soldiers in their small army that advanced to the north and occupied Burma. At that time they were all stationed at Chiangrai. Therefore I was quite familiar with the soldiers' uniforms, their samurai swords, their bayonets, and their daily life routines during my 2 to 5 years of age. I had established a good relationship with Japanese soldiers, and I noticed their self-restraints, and self-suppression. From those soldiers in the Japanese army I started to know how to force and control myself. From my father I was also told that during the 2nd World War, the

เรื่องที่ผมจะพูดนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับญี่ปุ่นโดยเฉพาะ และผมก็ไม่เคยเล่าเรื่องพวกนี้ที่ไหนมาก่อนเลย คือ ผมเติบโตขึ้นมาในสองอารยธรรมด้วยกัน อารยธรรมแรกคืออารยธรรมของญี่ปุ่น เพราะว่าผมเกิดมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นอยู่เต็มบ้านเมืองไปหมดในสมัยนั้น วัฒนธรรมแรกที่สุดที่ผมได้รับจากญี่ปุ่น ก็คือความมีระเบียบวินัย ความรู้จักเคารพตนเอง เคารพเวลา ผมจึงคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในมนุษยชาติก็คือ ทรัพยากรบุคคล พ่อผมเป็นทหารเพราะฉะนั้นพ่อจะบอกว่า โลกนี้ มีกลุ่มคนอยู่สองเชื้อชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ชาติที่หนึ่งในยุโรป คือ เยอรมัน ชาติที่สองในเอเชีย คือ ญี่ปุ่น เพราะคนพวกนี้เขาเคารพตน เขาเคารพผู้อื่น เพราะฉะนั้นทั้งเยอรมันและญี่ปุ่น ถึงแม้ว่าจะแพ้สงครามจนไม่เหลืออะไรเลย ก็ยังสามารถรักษาเผ่าพันธุ์ คงความยิ่งใหญ่ได้ เพราะทั้งสองประเทศมีทรัพยากรมนุษย์ ทำให้ทั้งสองประเทศเจริญรุ่งเรือง ยิ่งใหญ่ที่สุด ในโลกนี้ผมเห็นแต่ เยอรมัน ญี่ปุ่นสองชาติเท่านั้น ถ้าผมไปที่เกียวโต ผมเห็นโลกหยุดหมุนอย่างน้อย ๆ ๔๐๐ ปี ทุกอย่างเป็นของเก่าหมดเลย ขณะที่ผม

อยู่โตเกียว ผมเห็นว่าโลกเป็นสมัยใหม่ที่พร้อมจะไปสู่ดาวเคราะห์ดวงอื่นได้ ในขณะที่ผมอยู่ที่เยอรมัน ผมอยู่ที่คอมแมนซึ่งเป็นเมืองโบราณของเยอรมันเมื่อ ๕๐๐ ปีที่แล้ว แต่ถ้าผมอยู่ที่เบอร์ลินหรือแฟรงก์เฟิร์ต ผมจะเห็นความรุ่งเรืองร่วมสมัยได้ เมื่อผมเติบโตมา ญาติพี่น้องผมรับจ้างซักผ้าให้ทหารญี่ปุ่นในกองทัพลึก ๆ ที่ญี่ปุ่นขึ้นไปยึดพม่า ในสมัยนั้นเขาอยู่ที่เชียงรายกันหมด เพราะฉะนั้นผมเห็นเครื่องแต่งกายของญี่ปุ่น ผมเห็นดาบซามูไรของญี่ปุ่น ผมเห็นดาบปลายปืน ผมเห็นความเป็นอยู่ของทหารญี่ปุ่นมาตลอดตั้งแต่ผมอายุ ๒-๕ ขวบ ผมจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทหารญี่ปุ่น ผมจึงเห็นวิธีการปกครองของญี่ปุ่น คือการข่มขู่ใจ เอาชนะจิตใจของตัวเองได้ ผมจึงเรียนรู้วิธีการบังคับกาย และจิตใจจากกองทัพของญี่ปุ่น พ่อยังเล่าให้ผมฟังว่า ในสงครามโลกครั้งที่สอง ตอนที่พวกทหารญี่ปุ่นกินข้าวต้มกับผักดอง จักรพรรดิฮิโรฮิโตะที่ประทับอยู่ในพระราชวังอิมพีเรียล ก็สว่สว่ข้าวต้มกับผักดองด้วย ไม่ใช่ว่าพระองค์จะได้สว่สว่เนื้ออย่างดี หรือปลาอย่างดี พระองค์สว่สว่เหมือนกับทหารที่อยู่ในสงคราม ตอนที่ผมอยู่ในยุโรป จักรพรรดิคาโลลัวเขาเลี้ยงกันสามวันสามคืน หรือเป็นอาทิตย์ อาหารร่อยแปดพันเก้าอย่าง จักรพรรดิจีนซื่อซ่งเต้ หรือว่านางกษัตริย์ของจีน ตื่นขึ้นมาตอนเช้า มีอาหารร่อยแปดอย่าง ก็ไม่ได้สว่สว่หรอก ได้แต่ดูเฉย ๆ

ในระหว่างที่ผมเป็นเด็กนั้น ผมใช้ชีวิตอยู่ในป่าเป็นส่วนมาก เพราะลุงกระเบิดลงทุกวัน แต่ผมไม่ชอบกินผัก ก็ต้องหาวิธีล้างจืด พอดีลัก ๑๐ ตัว ๒๐ ตัว แล้วผมก็เอาไปปิ้งไฟกิน สำหรับเด็ก ๓ ขวบ ผมก็ล่ำได้ขนาดนี้ จนกระทั่งต่อมา ผมก็ล่ำ ล่ำสัตว์ เลี้ยงคลาน ล่ำแมลง ดักนกเล็ก ๆ ตามพุ่มไม้ มันจึงเป็นผลพวงที่ทำให้ผมเป็นอาร์ติสต์คนเดียวที่เขียนทั้งคน สัตว์ สัตว์ก็เขียนทั้ง สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม นก สัตว์เลี้ยงคลาน แมลง แล้วก็พวกปลาต่าง ๆ

พอผมอายุลัก ๑๒-๑๕ วัฒนธรรมที่สองที่ผมถูกจุ่มลงไปคือ

Japanese military men's daily supply of food was nothing but boiled rice and pickles.

But even at the Imperial Palace, the late Emperor Hirohito had the same kind of meals that were never prepared from the best meat nor best fish, but just the simple food his soldiers were taking. While I was in Europe, where the Caligula Emperor hosted his grand feast for 3 days and 3 nights, or sometimes for a week, the menu consisted of some hundreds of dishes. The world-famous Great Emperor of China, Qin Shi Huangdi, or even any Chinese Empress, every morning was served with a hundred dishes on their breakfast tables, but those dishes were just catering to their eyes' pleasure, they did not partake of them.

During my childhood I spent most of my time in the jungle for safety, to hide away from the daily air raids. But because I did not like vegetables, I had to discover a hunting ground for crickets, when the catches reached 10 or 20 I grilled them for my food. At the age of 3 this was my best hunting. Later on, I turned to other preys such as snakes, reptiles, insects or even little birds in the bushes. Such was the experiences that consequently turned me into the only artist with extra skill in drawings of human beings and animals, the latter covers wider range that includes mammals, birds, reptiles, insects and also fishes.

During the time between 12 to 15 years of age, I was dipped into my second cultivating mold, it was the American movie influence that enveloped me. At that time we were under the Hollywood movie influence that changed us and naturalized us. But, when I reached the age of 15, my preference for Japanese culture made a comeback. It was then that both the Hollywood's and Toho's influences were side by side predominating. The Toho films produced by KUROSAWA Akira featured MIFUNE Toshiro, while Hollywood films featured John Wayne. My preference went for KUROSAWA Akira's production for I thought his was more extraordinary, more excellent in its techniques, contents and styles. So most of the movies I enjoyed were those produced by KUROSAWA. Hollywood productions can be termed as some commercial scraps, they do not contain any interesting artistic value.

But KUROSAWA's excellent films are numerous, whichever one you name, "Rasho-Mon", or "Yojimbo", or "Sanjuro", they are all wonderful, and they are regarded as the guideline productions for all the later produced films. I was then growing up, and one day I screened KUROSAWA's movie "Yojimbo" and comparatively pointed out to the audience that KUROSAWA Akira produced this film in 1955, then 20 years later Sergio Leone made a copy thereof and gave the leading role to Clint Eastwood in the film which was named "A Fistful of Dollars". Then 30 years later Hollywood made one more copy thereof, named it "Last Man Standing" and gave the leading role to Bruce Willis. But, both the Italian and Hollywood copies are

วัฒนธรรมอเมริกัน โดยผ่านหนัง ความเลื่อมใสศรัทธาทำให้เราเป็นอเมริกัน แต่พอผมอายุสัก ๑๕ วัฒนธรรมญี่ปุ่นก็ได้กลับเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง มันก็มีทั้งซอลิวด์และโตโฮอยู่ด้วยกัน โตโฮนี่ก็นำโดยอาคิระ คูโรซาวะ อาคิระ คูโรซาวะก็นำเสนอโตชิโร่ มิฟูเนะ ส่วนซอลิวด์ก็นำเสนอจอห์น เวห์น ผมเห็นว่าอาคิระ คูโรซาวะนั้นนะ มีน้ำหนักมากกว่า มีพลังมากกว่า มีความคิดมากกว่า ผมจึงดูหนังส่วนใหญ่ของอาคิระ คูโรซาวะ เพราะว่าดีกว่า พิเศษพิสดารกว่า ทั้งเทคนิค ทั้งเนื้อหา ทั้งรูปแบบ ที่ดีกว่าซอลิวด์อย่างเทียบกันไม่ได้เลย หนังซอลิวด์เป็นแค่เศษเดนของการพาณิชย์ ไม่ใช่ศิลปะ แต่หนังของอาคิระ คูโรซาวะ ไม่ว่าจะเป็นราโชมอนก็ดี ไม่ว่าจะเป็นเจ็ดเซียนซามูไร โยจิมโบ หรือซันจูโร เป็นหนังที่ดีมาก แล้วเป็นต้นแบบของหนังทั้งหมด เมื่อผมโตขึ้นมา วันหนึ่ง ผมเอาหนังของอาคิระ คูโรซาวะ ชื่อว่าโยจิมโบมาฉาย แล้วผมก็เปรียบเทียบให้ดูว่า อาคิระ คูโรซาวะ ทำหนังเรื่องนี้มาตั้งแต่ปี ๑๙๕๕ อีก ๒๐ ปีต่อมา เซอร์จิโอ เลโอน ได้ลอกหนังเรื่องนี้ขึ้นมา แล้วให้คลินท์ อีสต์วูดมาเล่น ให้ชื่อภาคภาษาอังกฤษว่า "A Fistful of Dollar" อีก ๓๐ ปีต่อมาซอลิวด์ก็ให้บรูซ วิลลิส

C O N T E N T S

Cover Story

The first-ever disclosure by Thawan Duchanee เรื่องที่ ถวัลย์ ดัชนี ไม่เคยพูดที่ไหนมาก่อน	1
---	---

Cultural Exchange Plaza

The solo exhibition "Moon People 1991-2000" ผลงานนิทรรศการเดี่ยว "มนุษย์พระจันทร์ พ.ศ. 2532-2543	10
--	----

Activity Reports

รายงานกิจกรรม	13
---------------	----

Library Information

	17
--	----

Asia Center

Asia Leadership Fellow Program Reunion Conference 2001 การประชุมและอภิปรายของปัญญาชนชั้นนำสาขาต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย	19
---	----

Series

The International student exchanges by universities in Kyoto การติดต่อแลกเปลี่ยนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกียวโต	26
---	----

ลอกขึ้นมาอีกอันหนึ่ง ชื่อ "Last Man Standing" แต่ทั้งของอิตาเลียนและซอลิวด์ก็เทียบไม่ได้เลยกับผลงานต้นฉบับของอาคิระ คูโรซาวะ ชื่อโยจิมโบ เล่นโดยโตชิโร่ มิฟูเนะ จะมีก็คนที่เคยดู ที่เคยรู้จัก แต่ทุกวันนี้นั้นก็ยิ่งหาดูได้ ถ้าคุณสนใจ นอกจากนั้นผมยังเอาราชมอนมา ผมเอาชีวิตของริวโนชิเซะ อะคุตะงาว่ามา บอกว่านั่นะริวโนชิเซะ อะคุตะงาว่าเขาเขียนเรื่องราชมอน แล้วซอลิวด์ก็เอาลอเรน ฮาร์วี เอพอล นิวแมน มาเล่น ลอกแบบของอาคิระ คูโรซาวะเปียบเลย แต่ก็สู้อาคิระไม่ได้ เพราะเขาไม่ถึงจิตวิญญาณอันนั้น ผมก็ไม่รู้ว่าจะมีใครสักกี่คนรู้ว่าริวโนชิเซะ อะคุตะงาว่าเขาเขียนเรื่องราชมอนอย่างไร ในเมืองไทยนี้ อาจารย์ศีกฤทธิ

incomparable to the original one by KUROSAWA's, whose original title was "Yojimbo" and starred MIFUNE Toshiro. I wonder how many people who have seen them, have realized as I did that these films can still be seen today if you are interested in them. Besides this, I had also introduced "Rashomon", and the biography of AKUTAGAWA

Ryunosuke, telling everyone that here is AKUTAGAWA Ryunosuke, the author of Rashomon. I told them this film was copied by Hollywood, whose leading role was taken by Lawrence Harvey, and then by Paul Newman, but they are still incomparable to KUROSAWA's original film in spite of all details copied and featured in their imitating productions. Nevertheless, the imitating productions could not be comparable to KUROSAWA's, because they could not reach and reveal the spiritual essence of that movie. I wonder how many people in Thailand know how AKUTAGAWA Ryunosuke wrote his famous novel. In Thailand, this famous work was staged as a theatrical drama produced by the late M.R. Kukrit Pramoj, who took the role of the woodcutter himself. I had the opportunity to create a set design with him, distributing the roles of priest and warrior to the proper cast. The collaboration with M.R.Kukrit gave me some relevant experience. So I might say that I know something about this theatrical production. When at that time it was realized that my life at such age was swinging back to the Japanese cultural impact once again. I started studying Japanese culture in every branch. My main interest was gathered around the swords. In my collection I have a number of swords. The collection of warrior's swords started from my father, about 80 years ago from now before the 2nd World War. Our collection has therefore included those of rare swords that attracted even some Japanese visitors who called at our home in Chiangrai. Among them there is one sword produced by the swordsmith of TOKUGAWA era that was very famous. The swordsmith who produced this sword belonged to the Seki school. Its scabbard was totally made of gold. This is very unique and nobody else ever had it, except in my collection. In my home there are more than 20 of Katana (excellent swords which are kept in museum) plus 50 more of the lower class for

4 junior warriors' uses. So, I say my people at home can be termed as one branch of the Seki-ryu swordsmiths, under whom we have sent our men to learn their art and techniques at Yokohama. I devoted one of my houses to keep weapons, especially those belonging to the samurais. This row to keep

เอาเรื่องราวไซมอนมาทำเป็นละคร อาจารย์คึกฤทธิ์เล่นเป็นคนตัดฟันด้วย ผมก็มีโอกาสได้ทำเซตดีไซน์ ใครเป็นพระ ใครเป็นซาบุมไร ทำฉากร่วมกับอาจารย์คึกฤทธิ์ ก็จึงพอมีความรู้เรื่องนี้อยู่ จะเห็นได้ว่าในช่วงวัยดังกล่าวผมกลับมาอยู่ช่วงญี่ปุ่นอีกครั้งหนึ่ง แล้วผมก็เริ่มศึกษาวัฒนธรรมของญี่ปุ่นทุกทาง ส่วนใหญ่ผมจะสนใจเรื่องอาวุธ ผมจะมีมีดดาบ ผมจะเก็บดาบซาบุมไรไว้ตั้งแต่ครั้งพ่อผม ประมาณสัก ๘๐ ปีตั้งแต่

สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง เราจึงมีดาบซาบุมไรชนิดที่คนญี่ปุ่นต้องเดินทางมาดูของเราที่บ้านของเราที่เชียงราย เพราะอันหนึ่งของเราเป็นของสกุลช่างสมัยโตกว่าซึ่งมีชื่อเสียงมาก สร้างโดยช่างรุ่นที่ ๒๓ ของตระกูลซึกิ ผักนั้นทำด้วยทองคำทั้งหมด นี่เป็นพิเศษมาก ไม่มีใครมี ในบ้านผมมีคาตานะ (ดาบ) ที่เป็น museum piece อยู่ไม่ต่ำกว่ายี่สิบอัน อีกห้าสิบอันเป็นของที่นักรบชั้นรองลงมาใช้กัน บ้านผมจึงเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งของการตีดาบแบบเซซึซึ่งเราส่งคนไปเรียนที่โยโกฮาม่า ผมอุทิศบ้านหลังหนึ่งเป็นที่เก็บอาวุธโดยเฉพาะอย่างยิ่งของซาบุมไร แถวนี้จะเป็นขวาน แล้วก็มีดของญี่ปุ่นหมดเลย พวกลูกธนู ดาบก็มี ผมได้สร้างสกุลดาบของเราขึ้นมาโดยไปเรียนวิชาดาบมาจากโยโกฮาม่า ไปเรียนวิชาซามูไร (ยิงธนู) ทั้งยืนบนดินและนั่งบนหลังม้าถึงสามปี เพราะฉะนั้นเวลาที่ผมมีงานเปิดตัว หรืองานฉลองอะไร ผมจะมีนิทรรศการของผมออกมาตัดหยวกกล้วยซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตจริง ๆ มีใช้พิธีกรรม เรามีสวนหินสิบห้าสวนที่ผมได้แรงบันดาลใจจากสวนหินที่วัดเรียวอันจิ เป็นสวนหินใหญ่ ๆ ที่ไม่ค่อยมีใครทำกัน แล้วผมก็ไม่เคยมีโอกาสดูให้ใครฟังเลยว่า สวนอันนั้นมันเป็นสวนรักษะจิตวิญญาณของมนุษยชาติ เวลาเราวาดให้เป็นรูปน้ำ รูปอะไรต่าง ๆ มันรักษะใจ เป็นการบังคับใจ บังคับตัวเองให้มีความสุข ให้มีความคิด ให้มี

ความนิ่งของระดับสติปัญญา เพื่อที่จะสร้างสรรค์ แม้กระทั่งที่อาบ้ำน้ำของ ผมจะเป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับญี่ปุ่นทั้งหมด ผมจึงเป็นซาบุมไรของประเทศชาติที่ได้ความบันเทิงใจจากญี่ปุ่น เวลาที่ผมสอนเด็กของผมเกี่ยวกับสวนหิน แรงบันดาลใจจากญี่ปุ่นโดยตรงก็คือ วะบิ ซะบิ ซึกิ แปลเป็นไทยก็คือ ความเรียบง่าย ความสง่างาม ความเร้นลับ และความอลัง

the axes and knives, all belonged to Japanese. I keep also the arrows and swords. I have created our own swordsmith school, sending our men to Yokohama to learn swordsmith's art and technique, to learn and practice Yumikiri (how to use the bow and arrow), both at standing gesture and while on a horseback for three full years. Therefore, when I have some parties for introduction or for celebration, I have my own ninja men to perform and demonstrate the technique of cutting banana trunks with swords, which is practical in real life, and which is not just a ritual. The famous rock garden of Ryoanji Temple in Kyoto whose size is rather enormous has inspired me to create 15 rock gardens. Not so many people have kept such size of a garden. Besides, I never have any opportunity to tell anyone that this garden is aimed at the maintenance of human being's spiritual balance, the healing of the soul. When we sweep the garden's pebbles and create the patterns of water, or of any other forms, our mind is at a standstill. Our mental steadiness is pressurized, and it is thus forcing ourselves into meditation, into thinking, into a steadfast level of intelligence and wisdom, in order to be creative. All things at my home, even the bath, are showing some Japanese culture-oriented trends. I myself probably may be counted as my country's samurai inspired by Japan's. At the time when I taught my people about the rock garden, what directly inspired me at that moment was the Wabi Sabi Suki, in Thai language it may be translated into Simplicity, Gracefulness, Mystery and Splendor, all of which explains nature, but the Thai people never pay any attention to such spiritual values.

During my student days at Silpakorn University, I was about 17~22 years old. What attracted me most of all was the in-depth Japanese spiritual element traceable in their paintings, sculptures, architecture, literature and performing arts, as well as daily life. At my home, I was occupied with Japanese culture-oriented activities all through the month. I laid out all Japanese paintings from Edo era for exhibition in honor of the 3 great artists, namely Hiroshige, Hokusai and KAWABATA Ryushi, etc, and also in honor of my contemporary Japanese friend Mr.TANGE Kenzo and Mr.ANDO Tadao, both of whom are world famous architects. I want to conclude that there are only Japan and Germany, in my opinion, where modern culture is deep-rooted in and traceable to their ancient cultures. For example the National Stadium's modern design by TANGE Kenzo that is inspired by the influence of Japanese architecture, thereupon he created a contemporary piece of architectural art. Such is the type of contemporary art works I appreciate, i.e. it is neither created by copying the ancient form nor by copying the western forms. That is why I have strong admiration for these people. Besides, my friends came sometimes to demonstrate the Tea Ceremony, the Ikebana Flower Arrangement Art, and also the art of folding papers. Some times we together took our roles in a theatrical production of

การที่เป็นเรื่องธรรมชาติ แต่คนไทยไม่เคยสนใจเรื่องนี้เลย

ในช่วงที่ผมเรียนอยู่ที่ศิลปากร คือระหว่างอายุ ๑๗-๒๒ สิ่งที่ผมสนใจมากที่สุด คือ จิตวิญญาณญี่ปุ่นที่มีอยู่ในจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม และนาฏกรรม การดำรงชีวิตอยู่ในโลกในบ้านผม บางเดือน ผมทำวัฒนธรรมญี่ปุ่นทั้งหมดเลย ผมเองงานจิตรกรรมของญี่ปุ่นตั้งแต่สมัยเอโดะมาเลย ผมจัดงานแสดงให้สามผู้ยิ่งใหญ่ คือ ฮิโรชิเงะ โฮกุไซ คาวาบาตะ ฯลฯ จนถึงเพื่อนผมในปัจจุบันนี้คือเคนโซ ทาเงะ กับอันโดซึ่งเป็นสถาปนิกที่ยิ่งใหญ่ ผมอยากสรุปว่ามีแต่ญี่ปุ่นกับเยอรมันที่ผมเห็นว่าเขาได้รากเหง้าพื้นฐานจากวัฒนธรรมเดิมของเขา แล้วเอามาสร้างเป็นของใหม่ขึ้นมา เช่นงานออกแบบสนามกีฬาของเคนโซ ทาเงะ จะเห็นได้ว่าเขาได้ความบันดาลใจจากสถาปัตยกรรมญี่ปุ่น แต่เขาเอามาสร้างเป็นแบบร่วมสมัย ผมต้องการงานศิลปะแบบนั้นคือไม่ใช่ลอกแบบของโบราณ และก็ไม่ใช่ไปลอกแบบของฝรั่งแต่ดัดเพื่อผมจึงได้ชื่นชมคนเหล่านี้ นอกจากนี้เพื่อนผมก็มาแสดงพิธีชงชา อิเคบานะ (การจัดดอกไม้) วิธีห่อของแบบญี่ปุ่น ในบางครั้งเรายังแสดงละครมาดามบัตเตอร์ฟลายด้วย คือทำทุกอย่างที่เป็นเรื่องญี่ปุ่น แล้วก็เชิญคนญี่ปุ่นที่ยังตกค้างอยู่ในเชียงรายได้มาใช้เวลา ๔๐ ปีมาร่วมงาน คนพวกนี้ยัง

ไม่ได้กลับไปญี่ปุ่นอีกเลย และยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้ว เพราะมันไปอยู่แต่ในป่า เราทำให้เขาเล่าเรื่องญี่ปุ่นให้ฟัง ความสนใจและความนิยมชมชื่นที่ผมมีต่อญี่ปุ่นตั้งอยู่บนรากฐานของจิตวิญญาณ ความสามารถควบคุมทั้งกายและจิตของเขาได้ ผมได้ทำบ้านขึ้นมาสามหลัง ให้มีลักษณะเป็นญี่ปุ่น คือให้มีความเรียบง่าย มีความสะอาดหมดจดทั้งภายนอก และภายใน และผมก็พาลูกชายผมไปดูให้เห็นว่าคนญี่ปุ่นเขามีความเป็นอยู่อย่างไร เขารักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างไร และเขาไปสู่ความเป็นร่วมสมัยอย่างไร

ผมใช้เวลา ๒๘ ปีสำหรับการเรียนรู้ ทั้งจากครูบาอาจารย์ ทั้งจากประสบการณ์ ทั้งจากตรรกวิทยาการอนุมานเอาเอง แล้วก็การเรียนรู้ที่ผมมีอยู่ในธาตุแท้ของผมอยู่แล้ว ผมก็เอามาหลอมรวมกัน เพราะผมคิดว่าผมจะดำเนินชีวิตอย่างไร ผมเห็นว่าการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นเป็นต้นแบบของความพอเพียง อย่างที่ได้พูดมาแล้วถึงระบิ ชะบิ ซุกิ แล้วผมก็ศึกษาพุทธศาสนาในญี่ปุ่นโดยเริ่มตั้งแต่ชินโตก่อน จากชินโตแล้วผมก็มาศึกษาเรื่องเซน ชินงอง นิชิเรน ยะสึเนฮะบุตสึ ฯลฯ แต่ที่ผมสนใจเป็นพิเศษก็คือเซน เพราะว่าเซนเป็นประตูแรกที่เข้าสู่ฟุคโอะเกะ วัดเซนวัดแรกที่มีในญี่ปุ่น เริ่มต้นขึ้นที่ฟุคโอะเกะ แล้วผมก็เดินทางตามรอยศิลปวัฒนธรรมไปสู่เกียวโต โอซาก้า โตเกียว และทุกเมืองเพื่อไปดูร่องรอยว่าพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเซนของญี่ปุ่นให้อิทธิพลอย่างไรบ้างในการทหาร ในการเขียนรูป ในการดำรงชีวิต ทุกอย่างที่เป็นแบบพอเพียง

Madame Butterfly. It means that we are doing every thing that involves Japan, and we invited some Japanese who were left behind in Chiangrai for 40 years to our events. These Japanese people have never returned to Japan after the war ended, and they did not even know that their country was a loser of that war, because they spent all their time in the jungle.

We asked them to relate their memories of Japan. My interest in and appreciation towards Japan are based upon their spiritual stability, their abilities of self-control, physically and spiritually.

I have built 3 houses, all of which display typical structural form of Japan, i.e. simplicity and cleanliness both inside and outside. Then I took my son to see by himself what the Japanese's daily life is like, how they preserve their traditions and culture, and how they step forward into contemporary modernity.

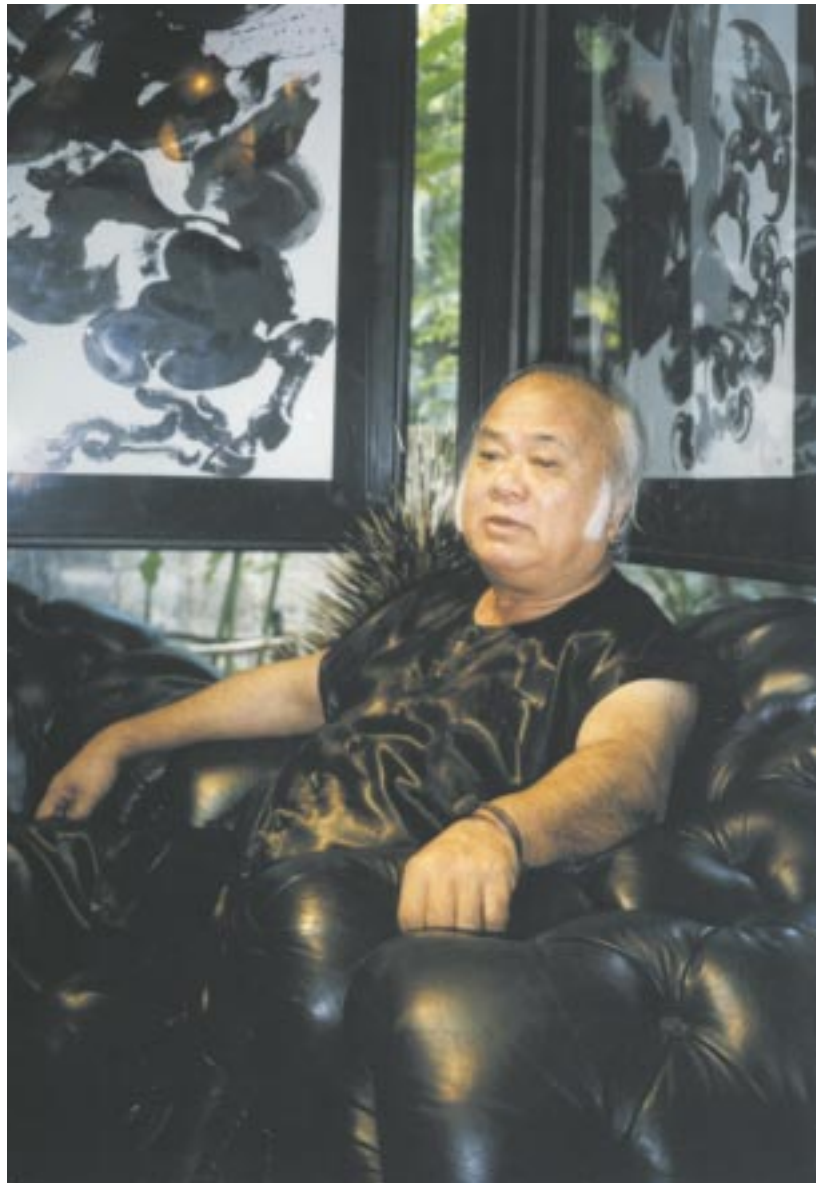
I spent 28 years to learn all these from teachers, professors, and from my experiences as well as from my own logical reasoning and implementations, combined with my learnings based upon my real and natural curiosity. I put all these things together, and I think about the way I should carry on with my life. I have an opinion that the Japanese way of life is demonstrated for self-sufficient living. I should refer to what I have said in the beginning about the Wabi Sabi (the austerity, grace and quiet simplicity), then I started studying Japanese Buddhism and Shintoism. After that I paid attention to study further the Zen, Shingon, Nichiren, Nenbutsu, etc. What caught my special interest is the Zen Buddhism, because it was Zen that appeared first in Fukuoka. Japan's first Zen Temple was erected at this prefecture. Then I traced the routes of arts and culture into Kyoto, Osaka, Tokyo and all the cities to trace out how Buddhism, especially the Japanese Zen Buddhism, had predominated Japan in the fields of Bushido (code of the samurai), paintings, life styles, and everything that imply self-sufficiency. I spent as long as 10 years to study Sumi-e paintings (drawings by the use of brush and ink) before I started to create my own works in this artistic form.

But what surprised me is the present trend of, except Japan, all our Asian nations. We are now putting our lives into the crusts that were rejected by western people. This trend has caused my concerns especially at times when imagining I might probably be asked by some western people why we spend our lives in western-style homes, eat western food, wear western costumes, take western medicines, make decisions like western people, and also appreciate general life values like western people, while the western people themselves want to live in Thai-style homes, want to eat Thai food, want to wear

6 Thai traditional costumes and want to live amidst Thai cultural environment. But it appears that now the Thais are generally wearing jackets and neckties. Nowadays I cannot go anywhere because I have neither jackets nor neckties. At any function the invitation cards shall specify the type of costumes for such

ผมใช้เวลาศึกษาซูมิ-เอะ (การเขียนรูปด้วยพู่กันและหมึก) เป็นเวลาถึงสิบปีก่อนที่ผมจะมาทำเป็นซูมิ-เอะของผมเอง

แต่ที่ผมแปลกใจก็คือว่า ในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่ญี่ปุ่น แต่อเมริกาของเราทั้งหมด เราไปสวมใส่ชีวิตของฝรั่งที่เขาเอาอดทิ้งแล้ว อันนี้เป็นสิ่งที่ผมเป็นห่วงว่าเมื่อผมไปดูที่ไหน ฝรั่งเขาถามว่าทำไมเราจึงอยู่บ้านแบบฝรั่ง กินอาหารฝรั่ง นุ่งห่มใส่เสื้อผ้าแบบฝรั่ง มียารักษาโรคแบบฝรั่ง ตัดสินใจแบบฝรั่ง มีค่านิยมแบบฝรั่ง เป็นฝรั่งทั้งหมดเลย ทั้ง ๆ ที่ฝรั่งเขาอยากอยู่บ้านไทย เขาอยากกินอาหารไทย เขาอยากนุ่งห่มเสื้อผ้าแบบไทย เขาอยากอยู่ในวัฒนธรรมไทย แต่ปรากฏว่าคนไทยกลับใส่เสื้อนอกผูกไทหมดเลย ทุกวันนี้ผมไปไหนไม่ได้ เพราะผมไม่มีเสื้อนอกผูกไท จะไปไหนเขาก็ต้องเขียนไว้ว่า แต่งเครื่องแบบสีขาวบ้าง ใส่เสื้อนอกผูกไทสากลนิยมบ้าง แล้วผมจะไปไหนได้ในเมื่อผมมีแต่เครื่องแต่งตัวแบบนี้ ก็เลยกลายเป็นว่าผมเป็นคนไทยที่ถูกกีดกันเอาไว้ต่างหาก เพราะเป็นคนไทยไม่ร่วมสมัย เพราะคนไทยร่วมสมัยเขาต้องใส่เสื้อนอกผูกไท เขาต้องอยู่บ้านแบบฝรั่ง เขาต้องไปกินอาหารตามโรงแรม เขาต้องพูดไทยคำ ฝรั่งคำอะไรอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่ผมพูดได้ ๙ ภาษา แต่ผมไม่พยายามพูดภาษาอื่น ถ้าผม

and such occasions that demands white uniforms, or else jacket and neckties.

Then, how can I participate in any function at all when I have none of such specified social standard paraphernalia. It is therefore presumable that I am a Thai who must stay off-limit because I do not behave like the contemporary Thais, who normally wear jacket and necktie, live in western style home, and enjoy dinner at hotels, and whose verbal language is a mingle of Thai and English words. In spite of my 9 languages ability, I never try to speak other foreign languages. If I am speaking Thai, my speeches are truly made of Thai vocabularies. Therefore, I am happy to be chosen for the Fukuoka's Asian Cultural Award. It is because from the beginning when my physical and spiritual existence were formed, I made up my mind to be an Asian, my physical accessories and my home are Asian, my way of thinking is also Asian. Although I know what the European and the American are like, I do not copy them, American or European whatsoever, and moreover I do not copy the ancient Thai style. All these that I know, I put them together, and re-create them into a contemporary style. I am happy at my thought that the Japanese can see through to this man's coming-of-age in his way of thinking, and that he is sufficiently influential to convey such way of thinking to others. At the beginning I was alone to venture on such things, but now I have a lot of friends who respond to my outcries. At least during the past 15 years, I started with my appearance as a Master Asian, and then I sowed the seeds into them, telling them that they should be proud of being human, to be proud of being Asian, and then proud of the arts and cultures of Asian, through these steps they would become perfect human beings. It is unnecessary that you should copy European styles. No European would like to look at any European styles here. When I visited Kyoto, I felt pride for the Japanese and for all the human beings, in the thought that we still have Kyoto that stands erect against the lapses of time, that displays the eastern civilization, and that emitted the cultural flames eternally kindled by all of us, shining brightly in the fields of fine arts, sculpture, architectures, literature and performing arts.

So I should like to conclude that Asia's most influential cultural trend, that may probably be termed as the world's culture, is here, Japan's Culture. Japan teaches us to know the character of Eastern Culture. Japan is the only country where there is no need to use champagne glasses because they drink sake.

There is no need to differentiate glasses for such drinks like Dom Perignon. Japanese use different knives for meat and

พูดภาษาไทยผมก็จะพูดแต่ไทยจริง ๆ เพราะฉะนั้นผมจึงตั้งใจที่ผมได้รับรางวัลวัฒนธรรมเอเชียแห่งฟูกูโอกะ เนื่องจากว่า ตั้งแต่ชีวิตร่างกายจิตวิญญาณของผมถูกสร้าง และผมสร้างขึ้นมาเองให้เป็นเอเชีย เครื่องประดับร่างกายของผม บ้านของผมก็เป็นเอเชีย วิธีคิดของผมก็เป็นเอเชีย แต่ผมรู้ว่ายุโรป อเมริกาทำยังไง แต่ผมไม่ไปลอกแบบอเมริกา ผมไม่ไปลอกแบบยุโรป แล้วผมไม่ลอกแบบของไทยโบราณ ผมรู้ทั้งหมดแล้วผมเอามาหลอมรวมกัน แล้วผมสร้างขึ้นมาเป็นของร่วมสมัยปัจจุบันนี้ ผมจึงตั้งใจที่ญี่ปุ่นเขาเห็นว่านี้ คนคนนั้นบรรลุนิติภาวะทางความคิดของเขา และมีอิทธิพลพอที่จะขยายความคิดอันนั้น ตอนแรกผมเป็นคนคนเดียวที่ทำขึ้นมา แต่เดี๋ยวนี้ผมมีเพื่อนเยอะแยะที่ตอบรับคำชวนของผม อย่างน้อยที่สุดใน ๑๕ ปีที่ผ่านมา ผมเริ่มต้นด้วยการที่เป็น master asian ก่อน แล้วผมก็ปลุกเมล็ดพันธุ์ลงไปว่า นี่นะ คุณควรจะภาคภูมิใจในความเป็นมนุษย์ก่อน แล้วคุณควรจะภาคภูมิใจในความเป็นเอเชีย และคุณควรจะภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมของเอเชีย แล้วคุณจึงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เพราะว่าไม่ใช่ว่าคุณจะมาเที่ยวลอกแบบยุโรป ชาวยุโรปเขาก็ไม่ต้องการมาดูอะไรแบบยุโรปที่นี่ เมื่อผมไปเที่ยวโตเกียว ผมมีความภาคภูมิใจแทนคนญี่ปุ่น ผมภาคภูมิใจแทนมนุษย์ในโลกนี้ว่า เรายังมีเกียรติซึ่งทำหายกาลเวลา ให้เห็นถึงอารยธรรมของตะวันออก ให้เห็นแสงเพลิงทางวัฒนธรรมที่เราทำมาบำรุงไว้มาตลอด ไม่ว่าจะเป็นจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม วรรณกรรม และนาฏกรรมทั้งหมดเลย

ผมจึงอยากสรุปว่า วัฒนธรรมที่เข้มแข็งที่สุดในเอเชียซึ่งถือว่าเป็นวัฒนธรรมของโลกได้ก็คือวัฒนธรรมญี่ปุ่นนี่แหละ ญี่ปุ่นสอนให้เราว่า วัฒนธรรมตะวันออกเป็นอย่างไร ญี่ปุ่นเป็นชาติเดียวที่ไม่ต้องใช้แก้วแชมเปญเพราะว่าดื่มสาเก ไม่ต้องมาแยกแบบฝรั่งศสว่า ดอมเปรีญองต้องใส่แก้วนั้น แก้วนี้ ญี่ปุ่นมีมีดสำหรับหั่นเนื้อ หั่นปลา ถึงแม้ผมจะไม่ใช้คนญี่ปุ่น ผมก็ยังชื่นชมยินดีว่า นี่เป็นวัฒนธรรมตะวันออก เมื่อผมเห็นต้นไม้ของญี่ปุ่น เห็นกระดาดสาของญี่ปุ่น เห็นอาหารญี่ปุ่น เห็นสวนญี่ปุ่น เห็นวิธีชงชาของญี่ปุ่น เห็นก้อนหินของญี่ปุ่น ก็ด้วยความชื่นชมยินดี ผมจึงมีความรักใคร่ผูกพันกับมูลนิธิญี่ปุ่นเป็นอันมาก แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ผมกลับมาเมืองไทยเป็นเวลา ๓๐ ปี ในสิบปีแรกนั้นผมยังไม่ประสบความสำเร็จ เพราะว่าผมต้องพยายามหาทางที่จะดำรงชีวิตอยู่ให้ได้ เนื่องจากผมเป็นช่างวาดรูปอาชีพ ผมไม่เคยทำอย่างอื่นเลย การ

for fish. Though I am not Japanese, I appreciate this trend of eastern culture. When I look at Japanese trees, or at Japanese washi paper, Japanese food, Japanese gardens, Japanese Tea Ceremony, Japanese rocks, I am filled with appreciation. Therefore, it is my intimate feeling of friendship initiated deeply in myself. But it is regrettable that, for 30 years since I have been back in Thailand, during the first 10 years, I was far from reaching any success because I had to do my best to earn my living. Because I have never been doing anything else except being a professional painter. To be a professional painter it is the same everywhere in the world, it means you are living in poverty. During my first 10 years, I could not do anything but learning and studying. I could settle down during the 2nd 10 years, starting to be famous, built my home at Chiangrai, and the last 10 years it was time to reap what I had sown. I have become famous, have money and many more things. What I am going to do in the coming years, is to create an award by myself, with cooperation from UCOM's Khun Boonchai Benjarongkul. It will be similar to the Fukuoka Award, with no connection whatsoever to the governmental sector. We shall ask cooperation from the Japan Foundation, Bangkok, including the Embassy of Japan, Thai artists, and Asian artists, in the selection of awardees. And I hope there must be one day when I shall extend my formal invitation to the Japan Foundation, Japanese Association, and Japanese Ambassador to pay a visit to my home at Chiangrai. I want to show how a man with one pencil, or a man with one ballpoint pen, can contribute to his country, to his homeland and to the world. I have walked alone for a long time, now I hear voices responding to my shouts from around the world. So, I wish to present an award to the first name I can remember, the Japan Foundation. This Foundation has offered me their awards and opportunities, has sown the seeds to make myself a growing huge tree (100-men flanked tree). I want to return my feeling of gratitude, and my sincere appreciation and let it be known to everyone. Therefore, I would like to convey my message to all Japanese people, through this gathering, that from now on, if there are Japanese artists, sculpturers, architects, men of literature, performing artists, vocalists, or someone who wants to study Thai culture in-depth, any of them are invited to come and stay at my home as an Artist In Residence, and my cooperation with the Japan Foundation shall keep continuing into the future.

เป็นช่างวาดรูปอาชีพไม่ว่าที่ไหนในโลก คือความยากจน ในสิบปีแรกผมทำอะไรไม่ได้ นอกจากการศึกษา เรียนรู้ อีกสิบปีต่อมาผมเริ่มตั้งตัวได้ ผมเริ่มมีชื่อเสียง สร้างบ้านที่เชียงราย และอีกสิบปีหลัง ผมเก็บเกี่ยว ผมมีชื่อเสียง มีเงิน มีอะไรมากมาย สิ่งที่ผมจะทำในปีหน้าก็คือ เราจะทำรางวัลของตัวเอง ร่วมกับยูคอม ของคุณบุญชัย เบญจรงค์กุล ให้เหมือนกับรางวัลฟูจิโอะ ไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาล โดยที่เราจะร่วมมือประสานงานกับมูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ สถานทูตญี่ปุ่น ศิลปินไทย และของเอเชียนทั้งหมด ว่าเราควรจะเลือกใคร และมันคงจะมีสักวันหนึ่งที่ผมจะได้เชิญมูลนิธิญี่ปุ่น สมาคมญี่ปุ่น ทูตญี่ปุ่น ได้ไปเยี่ยมชมบ้านผมที่เชียงรายอย่างเป็นทางการ ผมอยากให้เห็นว่าคนหนึ่งกับดินสองแห่งหนึ่ง คนหนึ่งกับปากกาลูกกลิ้งด้ามหนึ่ง ทำอะไรบ้างให้แก่ประเทศชาติ บ้านเมือง และโลกใบนี้ที่สุด ผมเดินตามลำพังมาช้านาน ตอนนี้มีคนมาต้อนรับ กู๋ของผมนักทั่วโลกแล้ว ผมจึงอยากจะให้รางวัลแก่สิ่งที่ผมคิดได้อันแรกที่สุด ก็คือมูลนิธิญี่ปุ่น เพราะเคยทิ้งให้รางวัลผม ให้โอกาสผม เคยหวานเมลิ็ดพันธุ้ให้ผมเติบโตขึ้นมาเป็นต้นไม้อ้อยอ่อม ผมอยากจะคืนความสำนึก ความกตัญญูรู้คุณให้เป็นที่ประจักษ์ ผมจึงอยากจะทำผ่านไปยังชาวญี่ปุ่นทั้งหมดว่า ถ้าต่อแต่นี้ไป หากว่าจะมีจิตรกร ประติมากร สถาปนิก วรรณกร นาฏกร นักร้อง หรือใครก็ตามที่ต้องการจะศึกษาวัฒนธรรมไทยทางลึก ให้มาเป็น Artist in Residence ที่ผมได้เลย จะได้เป็นความร่วมมือระหว่างผมกับมูลนิธิญี่ปุ่นต่อไป

มารผจญ The Battle of Mara

From August 2 to 25, 2001, at the Art Gallery of Japan Cultural Center Bangkok, a solo exhibition of my work was held under the title "Moon People 1991-2000".

Seventeen pieces of my art work were selected, from many of my created and publicized art works during the past 10 years for this exhibition, with the idea of recreating Japanese-style paintings in the form of modern art work. There has never been such a grand scale exhibition of Japanese Art like this before in Thailand. It particularly attracted public attention through the reports in the newspapers, above all the English language ones including the Bangkok Post and

ตั้งแต่วันที่ 2 ถึง 25 สิงหาคม พ.ศ. 2544 ณ ศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น มูลนิธิญี่ปุ่น ได้มีการจัดงานนิทรรศการเดี่ยวของข้าพเจ้าที่ชื่อว่า "มนุษย์พระจันทร์" (Moon People 1999-2000)

ในนิทรรศการนี้ ข้าพเจ้าได้เลือกผลงานใหญ่ ๆ 17 ชิ้นจากผลงานที่ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์ และประกาศผลงานมาในช่วง 10 ปีภายใต้หัวข้อ "สร้างสรรค์ผลงานภาพเขียนแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่น (Japanese style painting) ให้เป็นภาพเขียนสมัยใหม่" ที่กรุงเทพฯ ไม่เคยมีนิทรรศการภาพเขียนแบบญี่ปุ่นที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อน จึงได้รับการนำเสนอโดยเฉพาะจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมากมายรวมทั้งบางกอกโพสต์ และหนังสือพิมพ์ภาษาไทย และนิทรรศการก็จบลงท่ามกลางความสำเร็จ

สภาพการณ์ของศิลปะสมัยใหม่ของทั้งกรุงเทพฯ และโตเกียว

The solo exhibition "Moon People 1991-2000"

By KATO Shojiro

ผลงานนิทรรศการเดี่ยว "มนุษย์พระจันทร์ พ.ศ.2532-2543"

many of the Thai dailies. A successful exhibition could be claimed when it ended.

The situations of modern art in Tokyo and in Bangkok are likewise. The main setting styles of the exhibition are based upon the stationary and movable styles, yet the themes are still ambiguous, which seems to show some structural weaknesses. However, it was fortunate that two aspects happened to properly fall into place, one is the idea of reviewing the Japan Foundation's fine arts exhibitions' popularity, and the

คล้ายคลึงกัน มีงานศิลปะแบบจัดวาง และงานศิลปะภาพเคลื่อนไหวเป็นหลัก แนวคิดเรื่องงานจิตรกรรมยังกำกวม และดูเหมือนโครงสร้างของมันก็มีแต่จะอ่อนแอ แต่ด้วยความลงตัวอย่างโชคดี อันเนื่องมาจากแนวคิดที่อยากจะทบทวนพลังของงานจิตรกรรมของศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น และจากกิจกรรมของข้าพเจ้าที่สร้างสรรค์ผลงานทดลองที่เป็นภาพเขียนสมัยใหม่บนพื้นฐานศิลปะแบบตะวันออกจากการแลกเปลี่ยนกับเหล่าศิลปินเอเชียทำให้เกิดนิทรรศการครั้งนี้ขึ้นมา

ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้มองว่านิทรรศการครั้งนี้เป็นเพียงโอกาสในการแนะนำภาพเขียนแบบญี่ปุ่นให้แก่ชาวไทยเท่านั้น ในทาง

other is my past experiences in the field of the experimental re-creation of modern art based upon oriental art, which was the outcome of inter-exchanges with Asia's artists. These two aspects contributed much to this Exhibition.

It was not my desire to let art enthusiasts think that this exhibition is just an opportunity to introduce Japanese-style paintings to Thai people. On the contrary, the objective of this exhibition was my further step towards the better understanding of Thai art.

During the period of exhibition, I spent 32 days in Bangkok and almost everyday I visited art exhibitions here and there. Moreover, I had visited homes of Thai artists, and gave lectures on the Japanese paintings at Thai Arts Department of Silpakorn University. These were the experiences meaningful to me and gave me a lot of inspiration.

To the opening reception of the exhibition was invited Prof. Panya Wijinthanasarn of Silpakorn University as the honorable guest, who gave me invaluable explanations about Thai original art. He also kindly guided where there are ancient Thai arts' rehabilitation works going on.

Khun Thawan Datchanee, one of Thailand's great artists, honored the event with his presence. He referred to my works as "romantic yet energetic", and he kindly invited me to his home. Incidentally one day before the opening of my exhibition I had a chance to visit his art gallery at UCOM Building, where I could sense the magnificence underlying the liberation and gracefulness as well as powerful character of his works. The chance was considered very lucky for me and I was so much impressed with it.

Moreover, I also had a chance to visit Khun Wasan Sitthikhet's home, the artist whom I wanted to meet for a long time. From his appearance he seems to be an easy-going man, but I had realized his inner force that is directed towards the betterment of society. So I felt like understanding through his personality why his social-criticizing paintings have been widely supported by the Thai people.

The impressive exhibition in my opinion was the History & Memory Exhibition at the Academic Exhibition Center of Chulalongkorn University. It conveyed the feeling of social concern that should be assumed by contemporary art. In the case of Japanese modern art, it is established as a genre called contemporary art, without reflecting the common feelings of those who are living in the actual situation of contemporary society.

"The Thailand's 2544 Excellent Paintings Competition for the 2544 Excellent ASEAN Paintings Award" that was held at the National Art Gallery with the sponsorship of Philip-Morris, is the very appropriate showcase whereby one can get to know about the contemporary Thai Art movement. However, I found there the similar problem with the Japanese art scene :the artists tend to pay little attention to the strong motivation of the content in favor of technique.

กลับกัน จุดมุ่งหมายของนิทรรศการครั้งนี้เป็นอีกก้าวหนึ่งของข้าพเจ้าเพื่อที่จะได้เข้าใจศิลปะไทย (Thai Art) ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ระหว่างงานนิทรรศการครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้มาพำนักอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นเวลา 32 วัน และได้ไปดูงานเปิดนิทรรศการต่าง ๆ แทบทุกวัน นอกจากนั้นยังได้ไปเยี่ยมเยียนบ้านของศิลปินชาวไทย ไปบรรยายเกี่ยวกับภาพเขียนญี่ปุ่นที่ภาควิชาศิลปะไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประสบการณ์ที่มีความหมายและสร้างแรงบันดาลใจแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก

ในงานเลี้ยงรับรองงานเปิดนิทรรศการ ประธานในงานคือ อาจารย์ปัญญา วิจินธนสาร แห่งมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ไม่เพียงแต่จะช่วยอธิบายเกี่ยวกับจิตรกรรมดั้งเดิมของไทยเท่านั้น ยังพาข้าพเจ้าไปชมมหาวิทยาลัยและที่ที่มีการฟื้นฟูศิลปะโบราณกันอยู่

คุณถวัลย์ ดัชนี ศิลปินที่มีชื่อเสียง ให้เกียรติมาร่วมในงานเลี้ยงรับรอง ท่านพูดถึงผลงานของข้าพเจ้าว่า "โรแมนติกแต่มีพลัง" และยังเชิญข้าพเจ้าไปที่บ้าน บังเอิญที่วันก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยือนหอศิลป์ของคุณถวัลย์ที่อาคารยูคอม ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ในความเป็นอิสระ อ่อนช้อย และทรงพลังของผลงานของท่าน ทำให้ข้าพเจ้าต้องตะลึงกับความโชคดีในครั้งนี้

อีกทั้งยังมีโอกาสได้ไปเยือนบ้านของคุณวสันต์ สิทธิเขตต์ ศิลปินที่ข้าพเจ้าอยากจะพบมานาน ดูภายนอกเหมือนเป็นคนที่ทำตัวตามสบาย

แต่ก็รู้สึกได้ถึงภารกิจของศิลปินต่อสังคมในตัวเอง จึงได้รู้สึกเหมือนได้สัมผัสกับเหตุผลที่ว่าทำไมภาพเขียนที่สอดแทรกการเสียดสีสังคมของเขา จึงได้รับการสนับสนุนจากชาวไทยเป็นอย่างมาก

นิทรรศการที่ประทับใจคือนิทรรศการ "ประวัติศาสตร์และความทรงจำ" (History & Memory) ที่จัดขึ้นที่ศูนย์ศิลปวิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะเป็นนิทรรศการที่ให้ความรู้ลึกซึ้งอย่างตรงไปตรงมาถึงความเป็นส่วนหนึ่งของสังคมของศิลปะสมัยใหม่เพราะว่ามันเป็นศิลปะร่วมสมัย ในขณะที่ญี่ปุ่นศิลปะสมัยใหม่ถูกจัดเข้าไปอยู่ในประเภทศิลปะสมัยใหม่ แต่ไม่สะท้อนให้เห็นถึงความร่วมสมัยร่วมความรู้สึกับผู้คนที่อยู่ในยุคสมัยเดียวกันเลย

ส่วนงาน "การประกวดศิลปกรรมแห่งชาติ 2544 เพื่อการประกวดศิลปกรรมยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน 2544" ที่จัดขึ้นที่หอศิลป์แห่งชาติ เป็นนิทรรศการที่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะทำความรู้จักกับความเคลื่อนไหวของจิตรกรรมสมัยใหม่ของไทย เพียงแต่ยังรู้สึกถึงปัญหาร่วมที่มีทั้งในไทยและญี่ปุ่นในจุดที่ว่า ศิลปินจะเน้นแต่ในเรื่องเทคนิค ส่วนในแง่ของการ

Unless they can make a clear expression through their works in response to the question "Why must it be paintings?", their works shall lose the power to express. Speaking of the adjacent exhibition under the theme of "Thai IV" I felt a good impression about young Thai artists who, faced with the challenge as to how to vitalize Thai traditional painting today, seem to have an intention of rebuilding the concept of painting.

During the past decade, I have organized my solo and collective exhibitions at various locations around Asia. I have learnt a lot of things from the artists in Korea, China and Taiwan, and I deeply realized that Japanese-style painting is not necessarily a unique style originated in Japan but it constitutes a branch of the larger stream of eastern art. In the compulsory education syllabus of Japan, none of such things were taught, either theoretically or practically, on the oriental arts. Thus the majority of Japanese people tend to think that Japanese-style painting is base on a unique aesthetic and is difficult for non-Japanese to understand, failing to appreciate the universal value of its expression generated from the long history of the eastern paintings and simply regarding it as a genre of local art.

I am very much interested in contemporary Thai art, especially in contemporary Thai painting.

Though both Thailand and Japan are located in the Asian region, the latter has more international background historically and geographically. And Bangkok which enjoys the status of a hub city of Asia and a gateway to the western society, can be regarded as one of the centres of cultural exchange not only among Asian countries but also of the world but Thai culture keeps its own identity steadily with a deep and rich substance in this somehow chaotic situation, which touches our heart indeed. Thai Art also shares this characteristic of Thai culture.

Thai artists seem to be engaged in a serious pursuit of contemporary expression through the succession of a spiritual backbone of traditional painting.

Recently I received an invitation letter from Silpakorn University to spend 1 year over there as an artist in residence. I believe this is the greatest fruit that I got from this exhibition. In 2002 I am planning to stay in Bangkok on a long term basis to commit myself to draw paintings as well as to study Thai art. I shall be very happy if I can find the possibility of a new painting rooted in Asia through the comparison of differences between Japanese-style painting and Thai art.

Finally I would like to express my heartfelt thanks to Japan Cultural Center, Bangkok, Silpakorn University and all the nice people I met during my stay in Thailand. I also would like to cordially appreciate Ms.SUZUKI Atsuko, owner of Akko Gallery, and Mr.OKUSHI Yukio, famous collector of Vietnamese modern art works, both of whom kindly introduced many artists to me.

แสดงออกยังอ่อนอยู่มาก หากยังไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่า "ทำไมจึงต้องเป็นภาพเขียน" แล้วละก็ พลังของภาพเขียนก็คงจะอ่อนแอลงไปอย่างช่วยไม่ได้ แต่ในทรรศนะ "Thai IV" ที่จัดอยู่ข้างเคียงกันนั้น สมกับที่เป็นความร่วมมือศิลปินหนุ่มสาวที่มีจุดมุ่งหมายที่จะแสดงให้เห็นว่า Thai Art (ศิลปะดั้งเดิมของไทย) จะใช้ประโยชน์อย่างไรในปัจจุบัน ทำให้รู้สึกถึงท่าทีที่จะร่วมกันสร้างแนวคิดเกี่ยวกับภาพเขียนขึ้นมาใหม่ที่ทำให้ความรู้สึกที่ดี ๆ

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้แสดงนิทรรศการทั้งเดี่ยวและกลุ่มในที่ต่าง ๆ ของเอเชีย ได้เรียนรู้ะไรมากมายจากศิลปินของเกาหลี จีน และไต้หวัน และรู้สึกอย่างจริงใจว่า ภาพเขียนญี่ปุ่นไม่ใช่รูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ที่เกิดขึ้นเองในญี่ปุ่น แต่เป็นเพียงกระแสย่อยของกระแสหลักที่เรียกว่าจิตรกรรมตะวันออก แต่ในการศึกษาคบค้นของญี่ปุ่น ไม่เคยมีการสอนทั้งภาคทฤษฎีหรือปฏิบัติเกี่ยวกับจิตรกรรมตะวันออกเลย แม้แต่น้อย คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จึงมีความคิดว่า ภาพเขียนญี่ปุ่นเป็นศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของญี่ปุ่นเอง คนอื่นที่ไม่ใช่คนญี่ปุ่นจะเข้าใจได้ยาก คิดว่ามันเป็นเพียงศิลปะของท้องถิ่น และลืมนึกไปว่านั่นเป็นวิธีการแสดงออกที่เป็นสากลที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานของจิตรกรรมตะวันออกอยู่เบื้องหลัง

ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจในภาพเขียนสมัยใหม่ของไทย โดยเฉพาะ Thai Art เป็นอย่างมาก

ประเทศไทยแม้จะอยู่ในเอเชียอาคเนย์ด้วยกัน แต่ทั้งในแง่ของประวัติศาสตร์ และภูมิประเทศอยู่ในตำแหน่งที่มีความเป็นสากลอย่างมาก

กรุงเทพฯ อันเป็นเมืองศูนย์กลางที่จะสัมผัสกับโลกตะวันตกนี้ ไม่เพียงแต่เป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมของเอเชีย แต่ยังเป็นจุดแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมของโลกก็ว่าได้ พวกเราจึงอดไม่ได้ที่จะประทับใจในความหลากหลายและลึกซึ้งของวัฒนธรรมไทยที่แม้จะอยู่ในท่ามกลางความ

สับสนแต่ก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ ศิลปะของไทยก็เช่นเดียวกัน

เหล่าศิลปิน Thai Art นอกจากจะสืบทอดจิตวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังจิตรกรรมแบบดั้งเดิมแล้ว ยังเห็นได้ถึงความพยายามที่จะแสวงหาหนทางในการแสดงออกร่วมสมัยอย่างจริงจัง

วันก่อน ข้าพเจ้าได้รับหนังสือเชิญให้มาเป็น Artist in Residence ที่มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นเวลา 1 ปี คิดว่านี่แหละคือผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้จากการแสดงนิทรรศการในครั้งนี้ ตั้งแต่ปีหน้าข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะพำนักระยะยาวในกรุงเทพฯ และเรียนรู้เรื่อง Thai Art พร้อมทั้งสร้างสรรค์ผลงานภาพเขียนอย่างจริงจัง หากสามารถค้นพบความเป็นไปได้ของจิตรกรรมแบบใหม่ในท่ามกลางความแตกต่างของภาพเขียนญี่ปุ่นและ Thai Art ที่จะหยั่งรากลงในเอเชียต่อไป ก็คงจะเป็นเรื่องที่น่ายินดี

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณอย่างยิ่งต่อศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น มุลินธิ ญีปุ่น, มหาวิทยาลัยศิลปากร และผู้คนทั้งข้าพเจ้าได้พบปะในประเทศไทย รวมทั้ง Akko Gallery, คุณอัทธโก เกษศิริ, และคุณยุกิโอะ โองุชิ ผู้มีชื่อเสียงในฐานะผู้สะสมงานจิตรกรรมสมัยใหม่ของเวียดนาม ที่แนะนำศิลปินต่าง ๆ มากมายให้ข้าพเจ้าได้รู้จัก มาไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

Activity Reports

รายการกิจกรรม

From July to September 2001 ตั้งแต่เดือน ก.ค.2544 ถึง ก.ย. 2544

August, 2001

สิงหาคม 2544

A Joint Concert: Zuzu & Aichi Chorus Group for Children's Peace and Happiness

การแสดงคอนเสิร์ตร่วมระหว่างซุซุ และคณะนักร้องประสานเสียงโอจิ เพื่อสันติภาพและความสุขของเด็ก ๆ

An enjoyable mini concert was conducted by a famous Thai folk group "Zuzu" and Aichi Chorus Group for Children's Peace and Happiness at the Main Hall of Japan Cultural Center, Bangkok, on 24 August 2001, in hope of the world's peace and happiness.

Zuzu has been a leading band playing songs for life since its establishment and producing many popular songs in Thai music scene such as "Bakaran", "Kai Mot Deen", and so on. The Aichi Chorus Group, on the other hand, has been playing their original songs rather on a grass-roots level in Japan. They have their own Thai language songs for elephants in Thailand.

The joint concert was really a good occasion for the audience to learn the various activities of both bands. Approximately 80 participants enjoyed the professional songs and humorous activities by the Chorus Group.

มินิคอนเสิร์ตครั้งนี้นำเสนอคณะดนตรีที่มีชื่อของไทยคือ วงซุซุ กับคณะนักร้องประสานเสียงโอจิเพื่อสันติภาพและความสุขของเด็ก ๆ ณ ห้องประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2544 ด้วยหวังให้เกิดสันติสุขแก่โลก

วงดนตรีคณะซุซุ เป็นวงดนตรีที่นำเสนอเพลงเพื่อชีวิต

มาตั้งแต่มีการก่อตั้งวง ผลงานเพลงที่เป็นที่รู้จักกันดี ได้แก่ "บะกะรัน" "ไข่มดแดง" และอื่น ๆ ส่วนคณะนักร้องประสานเสียงโอจิมักเสนอผลงานต้นฉบับเมื่อแสดงในประเทศญี่ปุ่น พวกเขาแต่งเพลงสำหรับช้างในประเทศไทยเป็นภาษาไทยด้วย

การแสดงร่วมกันของทั้งสองคณะเป็นโอกาสอันดีของผู้ชมที่จะได้เรียนรู้กิจกรรมหลายหลากของแต่ละคณะ มีผู้เข้าฟังมินิคอนเสิร์ตครั้งนี้ประมาณ 80 คน ทุกคนเพลิดเพลินกับเพลงระดับมืออาชีพ และกิจกรรมสนุก ๆ ของคณะนักร้องประสานเสียง

Japanese Cinema Caravan 17-19 July 2001

คาราวานภาพยนตร์ญี่ปุ่น 17-19 กรกฎาคม 2544

Date	School/Institution		No. of Audience (Prs.)
July 17, 2001	Tam Pin Vittayakom School Grade 10-12	ร.ร. ถ้ำปินวิทยาคม	400
	Rehabilitation Center of Khruu Mookda	สถานสงเคราะห์เด็ก (บ้านครูมุกดา)	38
July 18, 2001	Anubarn Payao School Grade 6	ร.ร. อนุบาลพะเยา	130
	Payao Pittayakom School Grade 12	ร.ร. พะเยาพิทยาคม	100
July 19, 2001	Baan Rong Haa School Grade 7-9	ร.ร. บ้านร่องห้า	200

August, 2001

สิงหาคม 2544

Moon People 1991-2000 Japanese Style Paintings

นิทรรศการภาพวาดแบบญี่ปุ่น
มนุษย์พระจันทร์ 2532-2543

The Japan Foundation, Bangkok proudly presented a Japanese style painting exhibition entitled "Moon People 1991-2000" by KATO Shojiro, who has received many awards in the international scene, from 1 - 25 August 2001 at the Art Gallery of Japan Cultural Center, Bangkok. More than 280 viewers enjoyed his unique styles of paintings.

Mr. KATO has earned his M. A. in Japanese style painting at the Graduate School of Tama Art University. Although his works are based on Japanese style painting, his pursuit of painting is beyond both Japanese and Western style. This exhibition was really a good opportunity for us to learn how a contemporary painter developed his own style based on a traditional skill.

Apart from the exhibition, Mr. KATO kindly conducted his lecture and workshop on Japanese style painting at the Faculty of Painting, Sculpture & Graphic Arts, Silpakorn University both on 6 and 8 August 2001. Around 40 students in the Department of Thai Arts exchanged their ideas and experiences about the concepts of Thai traditional painting and Japanese style painting.

มูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ ภูมิใจเสนอ นิทรรศการภาพวาดแบบญี่ปุ่นสมัยใหม่ "มนุษย์พระจันทร์ 2532-2543" ศิลปินผู้ได้รับรางวัลในเวทีนานาชาติมากมาย ตั้งแต่วันที่ 1-25 สิงหาคม 2544 ที่ห้องอาร์ต แกลเลอรี ศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุงเทพฯ โดยมีผู้ให้ความสนใจเข้าชมผลงานของเขามากกว่า 280 คน

โซจิโร คาโต้ จบการศึกษาระดับศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ด้านการวาดภาพแบบญี่ปุ่น

จากมหาวิทยาลัยศิลปะทามะ เมื่อปี พ.ศ. 2521 แม้ว่าลักษณะผลงานของเขาจะใช้พื้นฐานการวาดแบบญี่ปุ่น แต่การแสวงหาในการวาดภาพของเขา กลับก้าวไกลเกินทั้งแบบญี่ปุ่นและแบบตะวันตก นิทรรศการครั้งนี้เป็นโอกาสอันดีที่ทำให้เราได้เรียนรู้ว่าศิลปินร่วมสมัยพัฒนาผลงานของเขาด้วยเทคนิคแบบโบราณได้อย่างไร

นอกจากนิทรรศการแล้ว โซจิโร คาโต้ ยังได้ไปทำการฝึกปฏิบัติประกอบการบรรยายพิเศษ ในหัวข้อการวาดภาพแบบญี่ปุ่น ที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 6 และ 8 สิงหาคม 2544 โดยมีนักศึกษาสาขาวิชาศิลปะไทยเข้าฟังและแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างการวาดภาพแบบโบราณของไทยและญี่ปุ่นกว่า 40 คน

Japanese Cinema Caravan August-September 2001

คาราวานภาพยนตร์ญี่ปุ่น สิงหาคม-กันยายน 2544

Date	School/Institution	No. of Audience (Prs.)
Aug 28, 2001	Su-Ngai Kolok School Grade 7-12 ร.ร. สุไหโกลก	160
Aug 29, 2001	Anubarn Narathiwat School Pre-Elementary 1-3 ร.ร. อุนบาลนราธิวาส	700
	Anubarn Narathiwat School Pre-Elementary 4-6	740
	Narathiwat School Grade 7-12 ร.ร. นราธิวาส	200
Sep 11, 2001	Naresuan University มหาวิทยาลัยนเรศวร จ.พิษณุโลก	600
Sep 12, 2001	Pibulsongkram Rajabhat Institute สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม	900

Total Viewers 3,300

Lecture and Workshop: Packaging Design The Beauty of Japanese Paper Craft

The Japan Foundation, Bangkok proudly organized a special lecture and workshop on packaging design made by paper, both on 2 and 3 September at the Main Hall of Japan Cultural Center, Bangkok, and on 4 September at the Faculty of Fine Arts, Chiang Mai University.

Mr. HIRANO Tadayo has been working for Toppan Printing Co., Ltd., as Chief Art Director and Mr. ISHIO Toshiro is a lecturer at Vocational College of Design. Both lecturers have received many awards in design competitions.

Not only have they received many awards for designs, but also are they really good at explaining the structure of packaging design both for the general public and design related specialists. The 223 participants on the first day, 166 participants on the second day in Bangkok and approximately 200 participants in Chiang Mai, enjoyed their informative and stimulating lectures as well as the precious experience to make samples of packages designed by the lecturers.

Apart from the lecture and workshop, Thai-Japanese Packaging Design Exhibition was held at the Art Gallery of Japan Cultural Center, Bangkok from 30 August - 15 September 2001 respectively, with the kind cooperation of Siam Toppan Packaging Co., Ltd., and Packaging Division, Department of Industrial Promotion, Ministry of Industry. A total of 823 visitors appreciated more than 50 unique packaging design products from Japan and Thailand, including 6 works which have received awards in Thai Packaging Design Competition 2001.

การบรรยายและฝึกปฏิบัติงาน ออกแบบบรรจุภัณฑ์ญี่ปุ่น สุนทรีย์ในงานกระดาษญี่ปุ่น

มูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ ได้จัดการบรรยายพิเศษและฝึกปฏิบัติงานออกแบบบรรจุภัณฑ์กระดาษแบบญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 2-3 กันยายน 2544 ณ ห้องประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุงเทพฯ และวันที่ 4 กันยายน ณ หอศิลป์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นายทาดาโย ฮิราโนะ ทำงานในตำแหน่งหัวหน้าผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์ ของบริษัท ทปปัน พรินติง จำกัด ส่วน นายโทชิโร อิชิโอะ เป็นอาจารย์ที่วิทยาลัยอาชีวศึกษา การออกแบบ ทั้งคู่ได้รับรางวัลจากการประกวดการออกแบบบรรจุภัณฑ์จากสถาบันมีชื่อในประเทศญี่ปุ่นมากมาย

วิทยากรทั้งสองไม่เพียงแต่จะมีความสามารถในการออกแบบเท่านั้น หากยังมีความสามารถในการถ่ายทอดในเรื่องโครงสร้างของบรรจุภัณฑ์ให้แก่ผู้สนใจทั่วไป ตลอดจนนักออกแบบบรรจุภัณฑ์อาชีพอีกด้วย ในวันแรกของการบรรยายและฝึกปฏิบัติที่กรุงเทพฯ มีผู้เข้าร่วมกิจกรรม 223 คน และ 166 คนในวันถัดมา สำหรับกิจกรรมที่เชียงใหม่ มีผู้สนใจเข้าร่วมประมาณ 200 คน ทุกคนสนใจเนื้อหาการบรรยาย พร้อมกับการหัดทำกล่องแบบต่าง ๆ ที่ออกแบบโดยวิทยากร

นอกจากการบรรยายและฝึกปฏิบัติดังกล่าวแล้ว ยังมีการจัดนิทรรศการบรรจุภัณฑ์ไทย-ญี่ปุ่น ณ ห้องอาร์ต แกลเลอรี ของศูนย์วัฒนธรรมญี่ปุ่น กรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 30 สิงหาคม ถึงวันที่ 15 กันยายน 2544 โดยได้รับความร่วมมือและสนับสนุนเป็นอย่างดีจากบริษัทสยามทปปัน แพคเกจจิง จำกัด และส่วนบรรจุภัณฑ์ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม มีผู้สนใจเข้าชมนิทรรศการ 823 คน ผลงานที่นำออกแสดงจำนวนกว่า 50 ชิ้นเป็นงานออกแบบบรรจุภัณฑ์ทั้งของไทย และจากประเทศญี่ปุ่น อีก 6 ชิ้น เป็นผลงานที่ได้รับรางวัลจากการประกวดบรรจุภัณฑ์ไทยประจำปี 2541

WEEKEND

July

July 13	Dump Factory	154 mins
13 ก.ค.	โรงงานนรก	112 นาที
July 20	The River with No Bridge	139 mins
20 ก.ค.	แม่น้ำที่ไม่มีสะพาน	139 นาที
July 27	Kodayu	125 mins
27 ก.ค.	โคดายุ	125 นาที

August

August 3	Taro, the Dragon Boy	75 mins
3 ส.ค.	ทาโร่ ลูกชายมังกร	75 นาที
August 10	The Story of Jiro	110 mins
10 ส.ค.	หนูน้อยจิโร่	110 นาที
August 17	Faraway	119 mins
17 ส.ค.	อัสตงคตที่ห่างไกล	119 นาที
August 24	Deciduous Tree	105 mins
24 ส.ค.	ใบไม้ร่วง	105 นาที
August 31	A Brief Message from the Heart	112 mins
31 ส.ค.	จดหมายย่อจากหัวใจ	112 นาที

September

Sept 7	The Tragedy of 'W'	108 mins
7 ก.ย.	โศกนาฏกรรมของ W	108 นาที
Sept 14	Fall Guy	109 mins
14 ก.ย.	ชีวิตนักแสดง	109 นาที
Sept 21	Actress	130 mins
21 ก.ย.	นางเอก	130 นาที
Sept 28	Final Take	117 mins
28 ก.ย.	ฉากสุดท้าย	117 นาที

THEATER

Computer Service offered by the Library บริการคอมพิวเตอร์ของห้องสมุด

From September 1, 2001 the Library starts its new Computer Service to the Library, for education and researches on facts and figures concerning Japan.

This service is available for the Library members only.

The first stage of this Computer Service covers the following facilities:

Internet Service

Library members may click on the website for searching data, without charge.

A member can enjoy a period of 30 minutes at a computer without interruption.

In case there is no one else in the waiting list, he or she may enjoy another 30 minutes for searching data.

CD-ROM Service

CD-ROM is available at the Library for member's use, upon request. The CD-ROM's contents are for Japanese language studies, dictionary, and etc.

Members are required to inform the Librarian when they want to use the CD-ROM.

Detailed information can be obtained from the Librarian.

ห้องสมุดได้เปิดบริการใหม่ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2544 นั้นคือ บริการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาและค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับญี่ปุ่น โดยผู้ใช้บริการคอมพิวเตอร์จะต้องเป็นสมาชิกของห้องสมุดเท่านั้นจึงจะได้ใช้ สำหรับบริการที่เปิดให้ในระยะแรกนี้ได้แก่

* บริการ Internet

สมาชิกห้องสมุดสามารถสืบค้นข้อมูลที่ต้องการได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยห้องสมุดจะจำกัดเวลาในการใช้ท่านละ 30 นาที ยกเว้นในกรณีที่ไม่มีสมาชิกท่านอื่นรอใช้บริการ สมาชิกท่านนั้นๆ ก็สามารถใช้บริการได้ต่อไป

* บริการ CD-ROM

สมาชิกห้องสมุดสามารถขอใช้แผ่น CD-ROM ซึ่งห้องสมุดได้จัดเตรียมไว้ให้บริการแก่สมาชิก โดยเป็น CD-ROM เพื่อการศึกษา ภาษาญี่ปุ่น สารานุกรม ฯลฯ สมาชิกสามารถติดต่อเพื่อขอใช้แผ่น CD-ROM เหล่านี้ได้ที่บรรณารักษ์ห้องสมุด

สมาชิกสามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากระเบียบการใช้บริการคอมพิวเตอร์ของห้องสมุด หรือสอบถามเพิ่มเติมได้ที่บรรณารักษ์ของห้องสมุด

The regulation of using the computer in the library

- * The purpose of the computer service is to provide access to information about Japan and to support the learning of Japanese Language.
- * The use of the library's computer is limited to the library members.
- * Non-members can bring and use his or her own laptop computer in the library except for the case of using CD-ROM of the library.
- * Those who wish to use the computer are required to sign up and submit the request form to the counter before using the computer, and to sign out after using it.
- * The use of the computer is basically allowed for 30 minutes. However, it may be extended beyond the time limit unless other persons are requesting.
- * The use of the Internet and CD-ROM is available with free of charge.
- * User should ask for the CD-ROM from the library counter and use it in the library only, except for the cases in which teachers are allowed to take them out for educational purposes with permission.
- * Library does not provide user with a printer.
- * User is not allowed to try to change the setting of the library's computer.
- * User is not allowed to use his or her own CD-ROM with the library's computer.
- * User is not allowed to use the library's computer for personal E-mail, business, pornographic web site, games or other software programs.
- * When user causes damage to the computer or the CD-ROM of the library, he or she is to be liable for such damage except for the case in which he or she is proved to be irresponsible for such a damages.
- * In case a serious offence is committed against the items above, the library reserves the right to prohibit from using the library's computer.

ระเบียบการใช้คอมพิวเตอร์ภายในห้องสมุด

- * จุดประสงค์ของการจัดบริการคอมพิวเตอร์ขึ้นนี้เพื่อสนับสนุนการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น และเพื่อเป็นการสนับสนุนการศึกษาภาษาญี่ปุ่น
- * เฉพาะสมาชิกของห้องสมุดเท่านั้นที่สามารถใช้คอมพิวเตอร์ของห้องสมุดได้
- * สำหรับผู้ใช้บริการห้องสมุดทั่วไป ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของห้องสมุดนั้น ท่านสามารถนำคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ฯลฯ ที่เป็นของส่วนตัวของท่านมาใช้ภายในห้องสมุดได้ โดยห้องสมุดไม่อนุญาตให้ท่านใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวกับสื่อต่างๆ ของห้องสมุด เช่น ซีดี-รอม เป็นต้น
- * สมาชิกห้องสมุดต้องกรอกใบแจ้งความประสงค์ในการขอใช้คอมพิวเตอร์ที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดก่อนการใช้คอมพิวเตอร์ พร้อมทั้งลงชื่อก่อน และหลังการใช้ทุกครั้ง
- * สมาชิกห้องสมุดสามารถใช้คอมพิวเตอร์ของห้องสมุดได้ท่านละ 30 นาที แต่ในกรณีที่ไม่มีผู้ใช้บริการท่านอื่นรอเพื่อขอใช้ต่อ สมาชิกห้องสมุดสามารถต่อเวลาในการใช้คอมพิวเตอร์ได้ต่อไป
- * สมาชิกห้องสมุดห้องสมุดสามารถใช้บริการอินเทอร์เน็ต และซีดี-รอมได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
- * สมาชิกห้องสมุดต้องใช้ซีดี-รอม ภายในห้องสมุดเท่านั้น ยกเว้นสมาชิกประเภทอาจารย์ที่ชำระค่ามัดจำในการยืมสื่อทัศนวัสดุแล้วเท่านั้นที่สามารถยืมซีดี-รอมเพื่อใช้ภายนอกห้องสมุดได้
- * ห้องสมุดไม่ได้จัดเครื่องพิมพ์ไว้ให้บริการแก่สมาชิก
- * ห้องสมุดไม่อนุญาตให้สมาชิกห้องสมุดเปลี่ยนแปลง หรือพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงการตั้งค่า หรือการติดตั้งต่างๆ ของคอมพิวเตอร์ของห้องสมุด
- * ห้องสมุดไม่อนุญาตให้สมาชิกห้องสมุดใช้ซีดี-รอมของท่านกับคอมพิวเตอร์ของห้องสมุด
- * ห้องสมุดไม่อนุญาตให้สมาชิกห้องสมุดใช้คอมพิวเตอร์ของห้องสมุดเพื่อการต่างๆ ดังนี้
 - เพื่อการส่ง E-mail ส่วนบุคคล หรือเพื่อการธุรกิจ
 - เพื่อการดูเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม เช่น เว็บไซต์ที่มีภาพโป๊เปลือย หรือมีข้อความที่ไม่เหมาะสม
 - เพื่อเล่นเกม หรือติดตั้งและใช้ซอฟต์แวร์อื่นๆ กับเครื่องคอมพิวเตอร์ของห้องสมุด
- * หากสมาชิกห้องสมุดก่อให้เกิดความเสียหายต่อคอมพิวเตอร์ หรือสื่อของห้องสมุด เช่น ซีดี-รอม เป็นต้น สมาชิกห้องสมุดท่านนั้นต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น ยกเว้นในกรณีที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น
- * หากสมาชิกห้องสมุดท่านใดละเมิดหรือฝ่าฝืนกฎระเบียบในการใช้คอมพิวเตอร์ของห้องสมุดดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ห้องสมุดขอสงวนสิทธิ์ในการไม่อนุญาตให้ใช้คอมพิวเตอร์ในห้องสมุดแก่สมาชิกห้องสมุดท่านนั้น

Check out The Japan Foundation Bangkok, Web Site

The Japan Foundation was established in 1972 to promote international cultural exchange between Japan and other countries. The Japan Foundation, Bangkok is one of the twenty overseas field offices of The Japan Foundation, and it has three parts, JCC : The Japan Cultural Center, BLC : Bangkok Language Center (for Japanese Language instruction), and the Library Service.

<http://www.jfbkk.or.th>

Asia Leadership Fellow Program Reunion Conference 2001

Conflict Management in the Face of Globalization -Initiatives, Alternatives, and Imagination-
August 3-7, 2001 in Surat Thani/Bangkok, Thailand

The Asia Leadership Fellow Program started with the joint initiative between the International House of Japan and the Japan Foundation Asia Center in 1996. It aims to promote mutual understanding and close cooperation to create an international network among intellectual leaders from the Asian region. In the year 2000, the program concluded its initial five years of operation, and in the following year the co-organizers asked Thai ex-fellows to organize an executive committee for the Reunion Conference, in which 27 out of ex-fellows attended. The purpose of the conference is to bring together all the fellows between 1996-2000 in order to follow up their experiences and achievements after participating in the program and to meet fellows from other years than their own. The project consists of two parts: 4 day retreat session in Surat Thani and 1 day public symposium in Bangkok. In Surat Thani ex-fellows had intensive discussions on such issues as globalization/modernization, ethnic and nationalist movements, civil society, human rights, gender and minorities, freedom of speech, role of intellectuals, and so forth. In Bangkok three ex-fellows were selected so as to represent Eastern, Southeastern, and Southern region of Asia, and each of them gave a keynote speech followed by a comment from a distinguished discussant invited to the symposium moderated by Assoc. Prof. Surichai Wun'geao of Chulalongkorn University.

การประชุมและอภิปราย ของปัญญาชนชั้นนำสาขาต่างๆ ในภูมิภาคเอเชีย

โครงการ Asia Leadership Fellow Program (ALFP) เป็นความคิดริเริ่มระหว่าง The International House of Japan (โตเกียว) และ มูลนิธิญี่ปุ่นศูนย์เอเชีย (โตเกียว) ในปี 1996 ในอันที่จะส่งเสริมความเข้าใจและความร่วมมือร่วมกันในการที่จะสร้างบรรยากาศของการแลกเปลี่ยนภูมิปัญญาระหว่างประเทศและการติดต่อสื่อสารท่ามกลางปัญญาชนในภูมิภาคเอเชียด้วยกัน ซึ่งในปี 2000 ที่ผ่านมานี้ โครงการนี้ได้ดำเนินการมาครบ 5 ปี และหน่วยงานร่วมจัดทั้ง 2 อันประกอบด้วย The International House of Japan (โตเกียว), มูลนิธิญี่ปุ่นศูนย์เอเชีย (โตเกียว) ได้ปรึกษากับคณะกรรมการจัดการประชุมอันประกอบด้วยนักวิชาการและปัญญาชนไทยที่เคยเข้าร่วมโครงการ ALFP ได้แก่ คุณสรวิทย์ อ่องสมหวัง, คุณสนธิ์สุดา เอกชัย, คุณลัดดาวัลย์ ต้นติวทยาพิทักษ์, อาจารย์สุวรรณา สถาอานันท์ และ อาจารย์เกษียร เตชะพีระ ได้เชิญเหล่านักวิชาการและปัญญาชนสาขาต่างๆจากประเทศในแถบเอเชียจำนวน 27 คนมาเข้าร่วมประชุมกันอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งวัตถุประสงค์ของการประชุมในครั้งนี้ ก็เพื่อเปิดโอกาสให้นักวิชาการและปัญญาชนต่างๆในภูมิภาคเอเชียที่เคยเข้าร่วมโครงการตั้งแต่ปี 1996-2000 ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความสำเร็จภายหลังจากการได้เข้าร่วมในโครงการดังกล่าว สาระสำคัญของโครงการนี้ประกอบไปด้วยการสัมมนาปิด ซึ่งมีการประชุมที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยจะเปิดโอกาส

Surat Thani Sessions: 3-6 August 2001

Having traveled long hours from their home countries, all 23 Asian ex-fellows of the ALFP between 1996-2000 came to gather again in Surat Thani province, a southern part of Thailand, to exchange opinions and strengthen intellectual networks. The conference began with the welcoming remark by Dr. Suwanna Sathan-Anand of Chulalongkorn University, Thai ex-fellow in 1998, followed by the self-introduction of the ex-fellows and other participants from International House of Japan and the Japan Foundation Asia Center, to talk about their intellectual and professional backgrounds. The leaders of local communities, who kindly co-operated for the arrangement of a site visit to observe ecological marine products industry, were also invited to the opening reception. However, the participants received a sad news that a prominent scholar in the Southeast Asian region, Prof. Ishak Bin Shari from Malaysia (ex-fellow 1997) had passed away by cancer only 2 months before the project. Also, Mr. Kuo Pao Kun, one of Singapore's most dynamic dramatists had to be hospitalized at the last moment before joining this event. In spite of these two incidents, the participants invested their great intellectual assets in dialogues and gained more than expected through productive discussions.

After the reception party on the first day, the program started with the Tapee river cruise of the participants to the local communities by the long-tailed boats. Along the canals, the participants enjoyed seeing the walks of Thai's life spending a decade to live nearby the river. The Tapee river is the main fresh river of Surat Thani to connect with the Gulf of Thailand. The local communities' project that all participants visited was the case study of ecological marine products industry in Surat Thani. It used the fresh water of the Tapee river and the salty water from the Gulf of Thailand to operate many local shrimp farms, which are settled nearby the bank of the Tapee river. Most of the farms are being run by the local communities people to sell their breeding shrimps to the agriculture company as expected goods.

While visiting the farms, many participants were very keen to discuss the impact of using the land as a shrimp/prawn manufacturing, because the local communities have to dig a huge area of hatchery for breeding the shrimps. The three major aspects the fellows observed were environmental problems caused by development, the various issues faced by small business and farmers in the age of globalization, and the impact of "ecological tours." The fel-

20 lows also expressed their interest in problems confronting the individual Thai farmers under the penetration of colossal corporations and they were concerned about how little ventures managed environmental issues, particularly wastewater, since most of the farmlands in the area were still

ให้นักวิชาการและปัญญาชนสาขาต่างๆได้มีโอกาสนอภิปรายซึ่งกันและกันในหัวข้อต่างๆ อาทิเช่น ประเด็นสิ่งแวดล้อม, กระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย, วิวัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศ และโลกาภิวัตน์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การประชุมเปิดซึ่งดำเนินการที่กรุงเทพฯ ในวันสุดท้ายของโครงการ จะเป็นการเปิดโอกาสให้มีการร่วมแสดงความคิดเห็นและความเข้าใจอันดีในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความขัดแย้งในสังคม

การประชุมหมอบภิปรายที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี วันที่ 3-6 สิงหาคม 2001

หลังจากที่ได้เดินทางมาเป็นระยะเวลานานจากประเทศต่างๆทั่วเอเชีย ผู้เข้าร่วมทั้ง 23 คน ซึ่งเคยเข้าร่วมโครงการ ALFP ก็ได้มาพบปะกันอีกครั้งหนึ่งที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อแลกเปลี่ยน พูดคุย และเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายปัญญาชนของภูมิภาค การประชุมเริ่มต้นขึ้นด้วยการกล่าวต้อนรับจาก อาจารย์ ดร. สุวรรณ สถานันท์ และตามด้วยการกล่าวแนะนำตัวจากผู้เข้าร่วมซึ่งประกอบไปด้วย ปัญญาชนจากสาขาต่างๆ เจ้าหน้าที่จาก The International House of Japan (I-House) และ มูลนิธิญี่ปุ่นศูนย์เอเชีย ซึ่งในงานเลี้ยงต้อนรับนี้ กลุ่มผู้นำชุมชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีก็ได้มาร่วมพบปะพูดคุยกับผู้เข้าร่วมประชุมด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม การประชุมในครั้งนี้ต้องสูญเสียปัญญาชนสำคัญในภูมิภาคเอเชีย นั่นคือ ศจ. Ishak Bin Shari จากประเทศมาเลเซีย ซึ่งเสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็งเมื่อเดือน มิถุนายน 2001 รวมทั้งนาย Kuo Pao Kun ผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปการแสดงจาก

ประเทศสิงคโปร์ก็ประสบอุบัติเหตุต้องเข้ารับการรักษาทันทีโรงพยาบาลก่อนการประชุมจะเริ่มไม่กี่วัน ยังผลให้ผู้เข้าร่วมการประชุมทุกคนรู้สึกเสียใจและเห็นใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและคิดถึงความสามารถและความสำคัญของท่านทั้ง 2 ที่ได้มีส่วนในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของเครือข่ายปัญญาชนในภูมิภาคเอเชีย โดยพร้อมกันนี้ทางผู้เข้าร่วมได้มีการยืนไว้อาลัยให้กับศจ. Ishak Bin Shari เป็นเวลา 1 นาที

หลังจากงานเลี้ยงในวันแรกผ่านไปแล้ว ทางผู้เข้าร่วมก็ได้มีโอกาสเดินทางไปทัศนศึกษา-ดูงานของชุมชนท้องถิ่นในจังหวัดสุราษฎร์ธานีโดยเรือหางยาวล่องไปตามแม่น้ำตาปี ตลอดแนว 2 ฟังของ

wild forest a few years ago.

In the afternoon, the ALFP participants visited Wat Suan Mokkapalaram, which literally means the "Garden of Liberation." It was founded in 1940 by one of the most prolific and renowned Buddhist monks Buddhadasa (1906-1993), whose teaching have been an inspiration for religious, social, and political movements to not merely Thais but also people all over the world. At this Buddhist monastery, the participants were greeted by the chief abbot Bodhi at the "Spiritual Theatre" that Buddhadasa designed to entertain the souls by works of art instead of materialistic mediums. The fellows enjoyed sight seeing around the environment of the temple and exchanged the opinions on the view of human being through Buddhadasa's teaching. During there visit, the participants also saw many people come to the meditation retreat and listened to the Dharma speech given by the Buddhist monks of the temple.

After a long day of excursion, the participants started the formal session of their reunion conference in the form of dinner talks with the opening speeches by three representatives of ALFP program. Mr. KOMATSU Jun'etsu, Managing Director of JFAC and former Director General of the Japan Foundation Bangkok Office, gave a welcoming remark to the participants. Then, the representative of Southeast Asia, Mr. Goenawan Mohamad from Indonesia, delivered a "Talk to ALFP-Reunion." He saw the perpetual incompleteness of "politics" after many years of unfulfilled expectations, that was reflected particularly in the recent violent situation in Indonesia whence he came. His greatest concern was not the crumbling of the nation-state Indonesia but the danger of stabilized differences - the practice of normalizing differences in the form of ethnicity or religious groups. He then wished the state would end up the violence rooted in the political incompleteness and all the people would be able to live without danger and insecurity together in the near future.

The second speaker was a representative from South Asia, Ms. Urvashi Butalia, who is strongly committed to the promotion of the status of women. She began with her experiences on gender campaigns in India in which the freedom of expression is limited for woman. However, she believed that the "Public Intellectuals" would be effective groups to speak out for women under pressure since they should be mediators

ลำนํ้าตาปี ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสสัมผัสกับวิถีชีวิตของคนในภาคใต้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ริมฝั่งแม่น้ำมานับทศวรรษและในการไปดูงานของชุมชนท้องถิ่นนั้นทางผู้เข้าร่วมก็จะได้มีโอกาสได้เห็นถึงปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการเลี้ยงกุ้งกุลาดำ และประเด็นปัญหาอื่นๆที่เกิดจากการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ด้วย

ตลอดเวลาที่เยี่ยมชมการทำงาน ผู้เข้าร่วมทุกคนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับผู้ประกอบการและผู้เข้าร่วมท่านอื่นๆเกี่ยวกับผลกระทบของการขุดลอกคูคลองและริมตลิ่งเพื่อการเลี้ยงกุ้ง ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องขุดเป็นบริเวณกว้างและอาจจะมีผลกระทบต่อระบบนิเวศวิทยาได้ นอกจากนี้ยังได้มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับระบบบำบัดน้ำเสียที่เกิดจากการเลี้ยงกุ้ง เนื่องจากพื้นที่โดยรอบนั้นยังคงเป็นป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์มานานนับสิบปี และผลกระทบจากน้ำเสียนั้นนี้อาจจะมีส่วนให้ป่าชายเลนเสื่อมโทรมลงได้เช่นกัน หลังจากดูงานการเลี้ยงกุ้งจาก

ชาวบ้านของชุมชนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีแล้ว ผู้เข้าร่วมทั้งหมดก็ได้เดินทางต่อไปยังวัดสวนโมกขพลาราม ที่ซึ่งสถาปนาในปี พ.ศ. 2483 โดยท่านพุทธทาสภิกขุ พระนักปฏิบัติที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมืองไทย โดยในการเยี่ยมชมครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสชื่นชมกับบรรยากาศของวัด ตลอดจนได้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับหลักคำสอนของท่านพุทธทาสในเรื่องการดำรงตนแห่งการเป็นมนุษย์ ซึ่งในระหว่างที่มีการเยี่ยมชมนั้นก็ได้มีการแสดงพระธรรมเทศนาแก่บรรดาสาธุชนที่เข้ามาภายในวัดและการปฏิบัติธรรมด้วยเช่นกัน

ภายหลังจากการไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆแล้ว ผู้เข้าร่วมทุกคนก็ได้เริ่มการอภิปรายอย่างเป็นทางการในตอนเย็นในรูปแบบของ "Dinner Talk" ซึ่งได้มีการกล่าวเปิดงานโดย นาย จุนเอ็ตสึ โคะมัตสึ, กรรมการผู้อำนวยการของมูลนิธิญี่ปุ่นศูนย์เอเชีย (โตเกียว) หลังจากนั้น การเปิดอภิปรายทั่วไปก็เริ่มขึ้นโดยตัวแทนของภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ คือ นายโกะนาวัน โมฮัมหมัด จากอินโดนีเซีย ซึ่งเขาได้กล่าวถึงสถานการณ์ความรุนแรงในประเทศที่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่มีการเคลื่อนไหวทางสังคมต่อการปฏิรูปการเมือง โดยเขาได้หวังว่าสถานการณ์ในประเทศจะสามารถยุติความขัดแย้งและกลับคืนสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติอีกครั้งหนึ่งในอนาคตอัน

or conflict broker between social movements and the nation states. The last speaker of dinner talk was Mr. Cho Hong-Sup, a representative of East Asia from South Korea. He took on an issue that was keen to his heart - the environmental aggravation caused by industrialization in Asia. He pointed out that the problem has become serious in Japan and Korea and is emerging rapidly in China. This resulted from the destruction of the environment by massive governmental sustainable policies. This phenomenon led to the contamination and destruction of not only nature but also the traditional way of life of an ordinary people. He requested the intellectuals to look after this kind of problem and push forward the strategy to protect the environment by encouraging the grassroots participation in the long term.

In the following day (August 5), the ALFP Reunion Conference closed discussions among the ex-fellows and other participants concentrating on the contemporary issues. The program consisted of three sections of paper presentations by the selected ex-fellows to share the experiences and achievements of their intellectual and professional concern. Among those were Dr. Kasian Tejapera of Thammasat University (ex-fellow 1996), Dr. Ignas Kleden of the Society for Political and Economy Study from Indonesia (ex-fellow 1996), Assoc. Prof. Liu Xin of University of California at Berkeley from China (ex-fellow 1998), Dr. Faruk of Gadjah Mada University from Indonesia (ex-fellow 1997), Mr. Janadas Devan from the Straits Times of Singapore (ex-fellow 1998), etc. Their topics covered such issues as the current situation of the Indonesian democratization, an organic function of public intellectuals in Asia, and the Asia-Pacific regionalism.

In addition, even though there was the absence of Mr. Kuo Pao Kun, an performing artist from Singapore, some representing ex-fellows kindly delivered his wonderful paper to other participants. The papers draw upon the experience of his theatre play practices and the conference selected some chapters of his work on "The Spirit Plays" to explain how his artistic works in the dramatic play reflected the significant events in the globalization. The play presented the brutality of war through the dialogues and monologues of five characters, who were all dead as a result of the Second World War.

The last day (August 6) of the reunion conference at Surat Thani aimed to achieve three goals: the synthesis of the previous day's discussions; the initiation of future direction and projects; and the evaluation of the ALFP program. In short, the whole day's session was dedicated to discussion about the expected role of public intellectuals in the region, and the themes or issues that needed to be worked on.

ใกล้นี้ ส่วนผู้อภิปรายคนที่สองคือ นางอวชิ บุทาเรีย จากอินเดีย, บุคคลซึ่งมีความสำคัญในการขับเคลื่อนบทบาทหญิง-ชายในการพัฒนาที่เท่าเทียมกัน เธอได้เริ่มด้วยการกล่าวถึงประสบการณ์ของการณรงค์เกี่ยวกับบทบาทหญิงชายในประเทศอินเดีย ที่ซึ่งยังมีข้อจำกัดในการแสดงความคิดเห็นของผู้หญิง อย่างไรก็ตาม เธอเชื่อว่า "ปัญหาชนสาธารณะ" จะเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพในการเรียกร้องแทนผู้ด้อยโอกาสทางสังคมต่างๆ ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาอาจเปรียบเสมือนผู้ไกลเกลี่ยและผู้ประสานความขัดแย้งระหว่างการเคลื่อนไหวทางสังคมกับรัฐ เป็นต้น ผู้เข้าร่วมอภิปรายท่านสุดท้ายนี้คือ นาย ไชว ฮอง ซับ นักสิ่งแวดล้อมจากประเทศเกาหลีใต้ในฐานะตัวแทนจากภูมิภาคเอเชียตะวันออก เขาได้กล่าวถึงพัฒนาการของบรรษัทข้ามชาติที่เข้าไปลงทุนในประเทศเกาหลีใต้ตั้งแต่ทศวรรษ 1990 ซึ่งได้ก่อให้เกิดปัญหาผลกระทบต่างๆมากมายที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนทั่วไป ซึ่งในที่สุดเขาได้เรียกร้องให้มีความร่วมมือระหว่างกลุ่มปัญญาชนสาธารณะจากหลายสาขาอาชีพ ในการดูแลปัญหาเหล่านี้และผลักดันให้เกิดแผนยุทธศาสตร์ของการป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมในระยะยาวต่อไป

ภายหลังจากที่มีการเปิดอภิปรายจากตัวแทนของภูมิภาคต่างๆ ในวันที่สองของโครงการแล้ว กลุ่มนักวิชาการและปัญญาชนจากสาขาต่างๆก็ได้มีการจัดสัมมนา-อภิปรายเป็นการภายในขึ้นระหว่างผู้เข้าร่วมโครงการด้วยกัน โดยในวันที่สามและสี่นี้ การอภิปรายจะจัดแบ่งเป็นหัวข้อต่างๆมากมายจากผู้รู้ในสาขาต่างๆทั่วทั้งภูมิภาค เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความสำเร็จของงานวิชาการของตน ซึ่งผู้อภิปรายเหล่านี้

นั้นก็ ได้แก่ ดร.เกษียร เตชะพีระ จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, รศ. Liu Xin จากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์, นาย Janadas Devan จากหนังสือพิมพ์ Strait Times ของสิงคโปร์, และนาย Ignas Kleden จากอินโดนีเซีย เป็นต้น หัวข้อในการอภิปรายของพวกเขาเหล่านี้ก็เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันของกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในอินโดนีเซีย, บทบาทของปัญญาชนสาธารณะในเอเชีย, และกระแสของการรวมกลุ่มภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก เป็นต้น นอกจากนี้แม้การประชุมครั้งนี้จะขาดผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะการแสดงที่มีชื่อเสียงชาวสิงคโปร์อย่างนาย Kuo Pao Kun ตัวแทนผู้อภิปรายก็ได้มีโอกาสนำเสนอบทความของเขาผ่านไปสู่ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคน โดยบทความของเขานั้นเขียนถ่ายทอดประเด็นปัญหาทางสังคมผ่านจินตนาการของการใช้สื่อศิลปะการแสดง ซึ่งที่ประชุมได้คัดเลือกบางบทบางตอนของบทละครที่ชื่อว่า "The Spirit Plays" มาถ่ายทอดให้กับผู้เข้าร่วมประชุมได้รับทราบ และก็ได้ได้รับความประทับใจเป็นอย่างยิ่ง

During the course of debate, some fellows were quite eager to propose a whole range of new issues or explore different aspects of already existing topics while others were concerned about the process of actual implementation of the future project.

Bangkok: Public Symposium at Chulalongkorn University 7 August 2001

The important session of this reunion conference was the public symposium entitled "Conflict Management in the Face of Globalization -Initiatives, Alternatives, and Imagination-" taking place at Room 105 of the Faculty of Arts, Chulalongkorn University. The panelists included Mr. Goenawan Mohamed (Indonesia); Dr. Kwok Kian-Woon (Singapore); Ms. Urvashi Butalia (India). The discussants were Prof. Dr. Pasuk Phongpaichit from the Faculty of Economic, Chulalongkorn University and Assoc. Prof. Dr. Chaiwat Satha-Anand from the Faculty of Political Sciences, Thammasat University, and the symposium was moderated by Assoc. Prof. Surichai Wun'Gaeo, Director of Center for Social Development Studies, Chulalongkorn University. The symposium was attended by 200 participants including delegates of foreign diplomatic missions, international organizations, government sectors and NGOs members.

The theme of the symposium was rather broad but was very well organized and discussed by the panelists and discussants. Mr. Goenawan discussed the process of political turmoil of Indonesia in late 1990s and its social background. Then, Ms. Urvashi explained the situation of India by referring to the dialogue between Hindu and Muslim women after the partition of Pakistan from India in 1946 and suggested the possible way to a mutual understanding among those who belong to different ethnic or religious groups. Dr. Kwok Kian Woon, following the idea of Mr. Kua Pao Kun, talked about the importance of artistic activities that translate social problems in wider contexts and thus can give useful considerations to conflict management.

After the presentations, Dr. Chaiwat Satha-Anand and Dr. Pasuk Pongpaichit gave their comments on the issues raised by three ex-fellow representatives, arguing that managing conflicts is rather problematic, but it would be a significant issue for any society and it should be based on the

เนื่องจากบทละครที่เขียนขึ้นนั้นดูราวกับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง

ในวันสุดท้ายของการชุมนุมที่สุราษฎร์ธานีของเหล่าปัญญาชนจากประเทศต่างๆในเอเชียได้มีการหารือเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากการประชุมที่ผ่านมา 2-3 วัน และมีการประเมินเกี่ยวกับโครงการนี้อย่างกว้างๆในตลอดระยะเวลา กว่า 5 ปีที่ผ่านมา โดยภาพรวมแล้วตลอดทั้งวันของการประชุมในวันสุดท้ายนี้ ผู้เข้าร่วมโดยส่วนใหญ่จะหยิบยกประเด็นเกี่ยวกับบทบาทของเหล่าปัญญาชนที่จะต้องทำงานร่วมกันให้มากขึ้นในอนาคต อีกทั้งได้มีการหยิบยกประเด็นปัญหาใหม่ๆที่หลากหลายขึ้นมาพิจารณาถึงความเหมาะสมว่า เหล่าปัญญาชนและนักวิชาการทั้งหลายจะแก้ไขปัญหาต่างๆเหล่านั้นได้อย่างไร

การอภิปรายสาธารณะ ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร วันที่ 7 สิงหาคม 2001

ช่วงสุดท้ายและสำคัญยิ่งของการประชุมและชุมนุมอภิปรายของเหล่าปัญญาชนในภูมิภาคเอเชียนั้น ก็คือการจัดให้มีการอภิปรายสาธารณะขึ้นกับบุคคลผู้สนใจทั่วไป ที่ ห้อง 105 คณะอักษรศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อ "การจัดการความขัดแย้งในยุคโลกาภิวัตน์ -ความคิดริเริ่ม, ทางเลือก, และจินตนาการ-" โดยมีผู้เข้าร่วมเสวนา คือ นายโกะนาวัน โมฮัมหมัด จากอินโดนีเซีย, นาย โก๊ะ เกียน วุน ในฐานะตัวแทนนาย โกะ เปา กุน จากสิงคโปร์, และนางอุวชิ บุทาเรีย จากอินเดีย ในขณะที่ผู้อภิปรายนั้นได้แก่ ศจ. ดร. ผาสุก พงษ์ไพจิตร จากคณะเศรษฐศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ รศ. ดร. ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งมี รศ. สุริชัย หวันแก้ว, ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาสังคมศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ดำเนินรายการการอภิปรายสาธารณะในครั้งนี้ ซึ่งมีผู้ให้ความสนใจเข้าร่วมฟังกันเป็นจำนวนมากเต็มความจุของห้องประชุมประมาณ 200 คน จากหน่วยงานต่างๆ อาทิ เช่น ตัวแทนจากองค์การระหว่างประเทศ, หน่วยงานรัฐบาล และสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ เป็นต้น

หัวข้อในการอภิปรายเกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้งได้ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในมุมมองที่แตกต่างกันออกไป เช่น การกล่าวถึงการจัดการความขัดแย้งในสถานการณ์การเมืองของประเทศอินโดนีเซีย ผ่านมุมมองของ นาย โกะนาวัน โมฮัมหมัดที่ได้วิจารณ์ผ่านงานเขียนของนางอุวชิ และเปรียบเทียบกับสภาวะปัจจุบันภายในประเทศของเขา และมอง

การเคลื่อนไหวทางสังคมของสตรีมุสลิมและฮินดูชาวอินเดียนผ่านสายตาของ นาง อุวชิ บุทาเรีย นอกจากประเด็นปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองและสังคมแล้ว ผู้เข้าฟังการอภิปรายยังจะได้มีโอกาสเข้าใจถึงความสำคัญในการใช้สื่อศิลปะแขนงต่างๆ สะท้อนปัญหาเหล่านั้นและค้นหาแนวทางแก้ไขความขัดแย้งผ่านการถ่ายทอดโดย นาย โก๊ะ เกียน วุน อีกด้วย

ภายหลังจากการนำเสนอผลงานของผู้ร่วมเสวนาทั้ง 3 ท่านแล้ว ศจ. ผาสุก พงษ์ไพจิตร และ รศ. ดร. ชัยวัฒน์

people's concern at all levels ranging from grassroots to intellectuals. The public intellectuals could make a great contribution to conflict management by bridging academic institutions and government sectors involved and by promoting the sense of shared responsibilities between them. They should also assume an organic function of motivating the people to participate in the public debates. Like art, social movements are also an essential element in the process that leads to certain kinds of conflict management. They are not a part of the problem, but part of a solution to the conflict. It helps to facilitate negotiations between the people and the state and to create better understanding among the general public, in the same way that art has been seen as a form of communication and as a way of rallying opinion or influencing opinion in society.

Therefore, based on the five-year accomplishments, the Asia Leadership Fellow Program has begun to establish a firm, albeit small, foundation for developing intellectual networks in the region. The reunion conference was successfully conducted to be an ideal arena, convening the ex-fellow with a variety of backgrounds and disciplines, to delve into common issues, and think about how the intellectuals can work and cooperate to contribute to building equitable and democratic societies in the Asian region. With all the complexity and confusion, the unresolved yet ongoing discussion of conflict management in the era of globalization, public intellectuals should get together and act as collective cultural commuters who travel the "information silk route" towards the creation of a future of the universal "plural we."

สถาบันที่ ได้ร่วมกันวิจารณ์ประเด็นปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นว่า การจัดการความขัดแย้งนั้น อาจจะเป็นประเด็นปัญหาที่ทุกสังคมจะต้องหาทางแก้ไข โดยพวกเขาหวังว่าความขัดแย้งต่าง ๆ นั้น จะสามารถจัดการได้โดยประชาชนทุกระดับตั้งแต่รากหญ้าจนถึงปัญญาชนสาธารณะ ที่มองผ่านบทบาทของปัญญาชนสาธารณะที่จะได้รับความเข้มแข็งในการเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการความขัดแย้งต่างๆในสังคมเพื่อที่จะประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ สถาบันอุดมศึกษา และประชาชนทั่วไปให้เข้ามามีส่วนร่วมในการอภิปราย หาทางแก้ไขปัญหามาตรต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมร่วมกัน

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมก็เช่นเดียวกัน ที่อาจจะเปรียบได้กับงานศิลปะที่สะท้อนปัญหาทางสังคมออกมา เพราะขบวนการทางสังคมนี้เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของกุญแจไปสู่การแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่างๆ มิใช่สิ่งที่จะก่อให้เกิด

ปัญหา แต่พวกเขาจะช่วยพยายามในการเจรจา-ไกล่เกลี่ยกับหน่วยงานของรัฐและสร้างสรรบรรยายการของความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกันสู่ประชาชนทั่วไป ซึ่งนั่นก็คล้ายกับวิถีทางของงานศิลปะที่จะสร้างรูปแบบของการสื่อสารระหว่างประชาชนในสังคมขึ้นเพื่อก่อให้เกิดการระดมความคิดเห็นต่างๆมาใช้แก้ไขปัญหามาตรสังคมต่อไป

ดังนั้น ภายหลังจากที่ได้ประสบความสำเร็จในการดำเนินงาน

โครงการ Asia Leadership Fellow Program มาตลอด 5 ปี ในการสร้างความมั่นคงและรากฐานของการพัฒนาโครงข่ายของปัญญาชนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การมาร่วมประชุมและชุมนุมกันอีกครั้งหนึ่งตลอด 5 วันนี้ก็ได้เสริมความเข้มแข็งและก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนในวงกว้างมากขึ้น นั่นคือปัญญาชนและนักวิชาการจากหลากหลายสาขาก็ได้มีโอกาสในการคิดวิเคราะห์ประเด็นปัญหาใหม่ๆ ตลอดจนเพิ่มพูนความรู้จากปัญญาชนและนักวิชาการที่เคยเข้าร่วมโครงการในปีอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ อาจกล่าวได้ว่า การมาร่วมประชุมและชุมนุมกันอีกครั้งหนึ่งนี้ ได้ก่อให้เกิดความคิดต่างๆมากมายและยังประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีในอันที่จะสร้างแหล่งที่รวมองค์ความรู้ทุกแขนงมาไว้ด้วยกัน เพื่อคิดวิเคราะห์ปัญหาและเปิดโอกาสให้เหล่านักวิชาการและปัญญาชนได้มีส่วนในการทำงานเพื่อสร้างสังคมที่มีความเสมอภาคและเป็นประชาธิปไตยขึ้นในภูมิภาคต่อไป

Kansai is a region that can be termed as second only to Tokyo in its importance as the national economical and cultural center. It is the site for various Consulate Offices and Cultural Centers, as well as locations of both university's academic research centers and other research centers. It is therefore the region where from extensive overseas relationships have been established. Kansai's Kyoto Prefecture is especially remarkable for its numerous and diversified cultural heritages and is the location of numerous universities. Therefore, Kyoto is not only visited by foreign tourists, but is also the residence of large numbers of foreign students as well as researchers.

Old capital cities such as Kyoto and Nara, business enterprise center such as Osaka, and long established sea port from the ancient time where many foreigners are dwelling, such as Kobe, all these 4 cities are located in the Kansai Region. They are different from each other in their outstanding characters, and developed their own international exchanges under their own local atmospheres.

Here I should like to introduce a sample of international exchange development at Kyoto, the city of

แถบคันไซแม้จะเป็นภูมิภาค แต่ก็ยังเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของญี่ปุ่นรองจากโตเกียว มีสถานกงสุลของชาติต่าง ๆ และศูนย์วัฒนธรรม อีกทั้งยังมีสถาบันวิจัยของทั้ง

The international student exchanges by universities in Kyoto

By HARA Hisako

การติดต่อแลกเปลี่ยน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกียวโต

มหาวิทยาลัยและอื่นๆ มากมาย จึงเป็นดินแดนที่มีการติดต่อกับต่างประเทศอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะที่เกียวโตที่มีมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย มหาวิทยาลัยก็มาก ทำให้ไม่เพียงแต่นักท่องเที่ยว แต่ยังให้นักศึกษาและนักวิจัยชาวต่างชาติมาพำนักอยู่มากมาย

เมืองหลวงเก่าอย่างเกียวโต นารา เมืองการค้าอย่างโอซาก้า และเมืองท่าที่มีชาวต่างชาติอยู่อาศัยมากมายมาตั้งแต่อดีตอย่างโกเบ เมืองใหญ่ทั้ง 4 เมืองนี้ล้วนอยู่ในแถบคันไซ เมืองที่มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน มีพัฒนาของการติดต่อแลกเปลี่ยนกับนานาประเทศภายใต้บรรยากาศท้องถิ่นของแต่ละท้องถิ่น

ในที่นี้อยากจะขอแนะนำตัวอย่างของการติดต่อแลกเปลี่ยนระหว่างชาติที่เกิดขึ้นที่เกียวโตเมืองแห่งมหาวิทยาลัย

numerous universities.

At Kyoto, universities have regularly entered into student exchange contacts with overseas universities and there are regularly such student and lecturer (researchers) exchange programs among them, apart from organizing lecturing classes presided over by the exchanged lecturers (exchanged researchers). What I am going to introduce here is not concerning such international exchange in its contents, but concerning the management of such activity from the beginning of its establishment, the collection of supporting funds, the planning of its activity and how to carry out the programs, all by itself. The students from Bremen city in Germany, and from Kyoto city are inter-exchanging through the activity titled "Artist in Residence", having Art as the medium for inter-exchanging activities.

During the past October 2000 there was held at Kyoto, a joint-creativity project of Art Work and Exhibition, including a workshop and a symposium, participated by undergraduates, and post-graduates of the Fine Arts Faculty of Fine Arts University of Kyoto, whereby their counterparts are students of Fine Arts from the Fine Arts University at Bremen in Germany. This project is titled "Boomerang Art Project" under the presumption that when a boomerang is thrown out, it will always come back to its thrower. The title was selected by the students in the program, with hope that their international exchange activities should, similarly, bring back expected results to them. They spent time together in living quarters and at meal times, in order to create a communal work of art, during the course of which sometimes it led to constructive disputes among them. It finally led also to a display of their own works at the "Omuro Mansion" Art Center of Kyoto, and inside a Kyofuku electric train compartment, which is operated by a local private company.

Omuro is located at the northwest of Kyoto. It is a peaceful residential area opposite the Ninnaji Temple. "Omuro Mansion" is a grand and spacious mansion constructed more than 10 years ago.

It was offered on loan by a textile company to accommodate the students from Germany and for their use as studio. When as many as 23 young people of Japanese and German nationalities under the project came to live together at the mansion, plus more students from other universities who came in as volunteers to help with cooking and creating their works, the mansion which was thought to be very large and expansive became so crowded that sometimes it was difficult to find even a space for resting one's feet.

In view of the living conditions, the German students

ที่เกี่ยวข้อง มหาวิทยาลัยต่างๆ มักมีการทำข้อตกลงกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ มีการส่งนักศึกษาและอาจารย์ (นักวิจัย) แลกเปลี่ยนกันเป็นประจำ และทางมหาวิทยาลัยยังมีการจัดการบรรยายโดยอาจารย์ (นักวิจัย) ที่มีโอกาสได้ไปต่างประเทศนั้นด้วย แต่ที่จึจะแนะนำในที่นี้ไม่ใช่เป็นการแลกเปลี่ยนในลักษณะดังกล่าว แต่เป็นการดำเนินการตั้งแต่การจัดตั้งองค์กร รวบรวมเงินทุน วางแผนและดำเนินงานทุกอย่างด้วยตนเองทั้งหมด โดยนักศึกษาของเยอรมัน ประเทศเยอรมัน และนักศึกษาของเกียวโต ใช้ศิลปะ (art) เป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยนโดยผ่านกิจกรรม Artist in Residence

เมื่อเดือนตุลาคม ปีที่แล้ว (พ.ศ. 2543) นักศึกษาระดับปริญญาตรีและบัณฑิตวิทยาลัยของคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปกรรมแห่งเมืองเกียวโต และเหล่านักศึกษาที่เรียนด้านวิจิตรศิลป์ที่มหาวิทยาลัยศิลปกรรมแห่งรัฐเบรเมน ประเทศเยอรมัน ได้เข้ามาร่วมสร้างสรรค์งานศิลปะและนิทรรศการ การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ (workshop) และการประชุมอภิปราย (symposium) ขึ้นที่เกียวโต ภายใต้ชื่อ "โครงการศิลปะบูเมอแรง" (Boomerang Art Project) เมื่อเหวี่ยง "บูเมอแรง" ออกไป มันจะกลับมาหาคนขว้างเสมอ เหล่านักศึกษาดังชื่อโดยฝากความหวังไว้ว่าการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันของตนจะเป็นเช่นนั้นด้วย เหล่านักศึกษา

จะอยู่ร่วมกัน กินนอนร่วมกัน เพื่อการสร้างสรรค์ผลงานด้วยกัน บางครั้งก็อาจจะมีการถกเถียงกันบ้าง จนนำไปสู่การจัดนิทรรศการผลงานของตน ที่ศูนย์ศิลปะเกียวโต "บ้านโอมุโระ" และภายในโบสถ์ไฟฟ้าเคียวฟูกุ ซึ่งเป็นรถไฟฟ้าเอกชนของท้องถิ่น

โอมุโระที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองเกียวโต เป็นเมืองที่ปกคาลัยที่เงียบสงบที่อยู่หน้าวัดนินเนจิ "บ้านโอมุโระ" ซึ่งเป็นคฤหาสน์กว้างใหญ่สร้างมากกว่า 10 ปี ได้รับความเอื้อเฟื้อจากบริษัทลิทอ ให้ใช้เป็นที่พักและเป็นสตูดิโอสำหรับนักศึกษาจากเยอรมัน เมื่อมีคนหนุ่มสาวทั้งญี่ปุ่นและเยอรมันถึง 23 คนที่เข้าร่วมโครงการ อีกทั้งยังมีเหล่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่มาเป็นอาสาสมัครช่วยในการจัดทำอาหารและช่วยสร้างสรรค์ผลงาน เป็นต้น บ้านที่คิดว่ากว้างขวางก็อยู่ในสภาพที่บางครั้งก็แทบจะหาที่วางเท้าไม่ได้

were quite different from the familiarized Japanese students who were accustomed to sharing a sleeping space with others, and who were well acquainted with public bath usage. The German students had to file in a queue for single entries into the only one bathroom available. Moreover, there had to be provided additional private room spaces under the temporary unfolded tent in the garden to keep their personal belongings. However, it was unavoidably creating some inconveniences and embarrassed feelings to these students at the beginning because of the confrontation with a different and unaccustomed life-style and the different culture. However, it did not take long before they became quickly adjustable to each other's movements and tempos.

And in order to meet with success in the exhibitions of their works, there had to be exchanges of opinions pertaining to the creations of their works. Although they were very tired at the end of the day, their disputes were based upon reasonability, and it led to mutual creditability among them. Finally, not only each piece of art work, but the whole scope of "Boomerang Art Projects", or it could be termed as the whole plan, has become unified into one, that might be considered or termed as the outcome of work in progress by itself.

In another point of view, the local people might have been frightened by the sudden appearance of the 12 German people in the local peaceful residential area of Omuro. Nevertheless, they visited and observed their exhibitions, or came to take rest at a refreshment shop near the entrance to the home. Some of the local people had gone so far as to donate their own kitchen utensils for fear that the students might be needy of some.

During the period of about 1 month, more than 400 volunteer students came to extend their helping hands. Their reasons of going there varied, their subjects of study varied. But one thing surely is their common character, that is to say they all are students who love arts, they like Germans, and they love Kyoto.

The Fine Arts University of Kyoto has enjoyed its longest history in Kyoto. It has brought up many artists with excellent reputations. Their international student exchange program with the students from Britain's Royal College of Art, have brought in numerous international students. And even though there is no official agreement set up, the proposal from Kyoto's Fine Art University's alumnus, who is a successful and famous artist, named TAKEOKA Yuji, (who is now a professor at the Bremen Fine Arts University) has afterwards led to the international students exchange program between the two universities.

It was during Spring of 1999 when Prof.TAKEOKA suggested his proposal, and in spring of 2001 Kyoto University students had been in Germany, for creating and exhibiting their works of Art at Bremen which took 2 years to complete. The success of this intensified international

ในด้านชีวิตความเป็นอยู่ นักศึกษาชาวเยอรมัน ต่างจากนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่คุ้นเคย และคิดว่าการนอนร่วมกับคนอื่น และไปอาบน้ำในร้านอาบน้ำสาธารณะเป็นเรื่องธรรมดา นักศึกษาชาวเยอรมันต้องเข้าคิวกันใช้อ่างอาบน้ำที่มีเพียงห้องเดียว และยังต้องใช้เต็นท์มากางที่สวนเพื่อที่จะมีห้องส่วนตัวของแต่ละคน แต่ว่าแม้ในตอนแรกจะเกิดความสับสนและอึดอัดในความแตกต่างของการใช้ชีวิตที่คุ้นเคย และความแตกต่างของวัฒนธรรม แต่ในไม่ช้าการรับรู้ถึงห้วงของกันและกันก็เป็นที่ไปอย่างรวดเร็ว

และเพื่อที่จะให้ในทรรศการแสดงผลงานประสบความสำเร็จ ก็ต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการสร้างสรรค์ผลงาน แม้ทุกวันนี้จะเหนื่อยยาก ปะทะกันด้วยเหตุผล จนทำให้เกิดเป็นความเชื่อมั่นในกันและกัน ผลที่สุด ไม่เพียงแต่ผลงานแต่ละชิ้น แต่ "โครงการศิลปะบูมเมอแรง" ทั้งโครงการ หรือแผนงานทั้งแผนงานก็กลายเป็นหนึ่งเดียวที่เป็นราวกับผลงาน work in progress ในตัวของมันเอง

ในอีกด้าน ผู้คนในท้องถิ่นที่เมื่อก่อนจะตกอกตกใจกับชาวเยอรมัน 12 คนที่ลู่ ๆ ก็มาปรากฏตัวในแหล่งที่พักอาศัยที่เรียบง่ายของโอโมโระ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมาชมการสร้างสรรค์ผลงาน มาพักผ่อนกันที่ร้านเครื่องดื่มที่จัดขึ้นข้าง ๆ ทางเข้าบ้าน และมีบางคนถึงขนาดนำถ้วยโอโอะซามะมาบริจาค เพราะเป็นห่วงว่าจะไม่เพียงพอ

จำนวนนักศึกษาที่มาเป็นอาสาสมัครตลอดช่วงเวลาประมาณ 1 เดือนที่เกี่ยวข้องนี้มีมากกว่า 400 คน เหตุผลที่เข้ามาร่วมเป็นอาสาสมัครก็แตกต่างกันไป สาขาวิชาที่เรียนของแต่ละคนก็หลากหลาย แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ทุกคนเป็นนักศึกษาที่รักงานศิลปะ ชอบเยอรมัน และรักเมืองเกียวโต

มหาวิทยาลัยศิลปกรรมแห่งเมืองเกียวโตมีประวัติศาสตร์อันยาวนานที่สุดในเกียวโต และได้สร้างศิลปินที่ยอดเยี่ยมมากมาย อีกทั้งยังมีระบบแลกเปลี่ยนนักศึกษา กับ Royal College of Art ประเทศอังกฤษ เป็นต้น ทำให้มีนักศึกษาจากต่างชาติมากมาย และถึงจะไม่ค่อยตกลงอย่างเป็นทางการ แต่จากการเสนอของศิลปิน ยูจิ ทาเกะโอกะ คิซึเกะ เก้ามหาวิทยาลัยศิลปกรรมแห่งเมืองเกียวโต (ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย

exchange program has brought to them more confidences. In September, all of the students participated in the exchange program led by NAWA Kohei who is now under his Doctorate Degree study program. They organized an exhibition at an art gallery in Kyoto to display their activities while in Germany under the program. Under the influences of his past experiences during his stay in Germany, and under multi-phased stimulations therefrom, Mr. NAWA has made a new intention, "instead of moving himself to another place to create his work, he would like to create his environment in the midst of which he is creating his work of arts".

It is not yet the end of the international exchange activities for them. This is just only a step forward that will lead them to the start of the following step. During that gap, some of the students may be leaving after graduation, but all of them, including HIROSE Midori, and MORITA Satoshi, etc, who have now moved their art workshops to Germany, are stepping forward to reach their new targets in the future.

ศิลปกรรมแห่งรัฐเบอร์เมน) ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนระหว่างนักศึกษาขึ้น

ในฤดูใบไม้ผลิของปี พ.ศ. 2542 หลังจากทีศาสตราจารย์ทาเกะโอกะหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมา จนกระทั่งในฤดูใบไม้ผลิของปี พ.ศ. 2544 นักศึกษาของเกียวโตก็ได้ไปเยอรมัน สร้างสรรค์และประกาศผลงานที่เบอร์เมนเสร็จก็ใช้เวลาประมาณ 2 ปี การแลกเปลี่ยนเนื้อหาเข้มข้นที่ประสบความสำเร็จนี้นำไปสู่ความมั่นใจของพวกเขา ในเดือนกันยายน นักศึกษาที่ร่วมโครงการทุกคน โดยมีโคเฮะ นาวะ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก ได้จัดนิทรรศการรายงานผลงานเมื่อกลับจากเยอรมันที่แกลเลอรีในเกียวโต คุณวาทะที่ได้ถูกกระตุ้นในหลายความหมายจากประสบการณ์การทำโครงการในเยอรมัน จึงเกิดเป็นความตั้งใจใหม่ว่า "แทนที่จะย้ายไปยังสถานที่อื่นเพื่อสร้างผลงาน ตนเองอยากที่จะสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมรอบตัวที่กำลังดำเนินกิจกรรมอยู่ไปพร้อมกับการสร้างสรรค์ผลงาน"

การติดต่อแลกเปลี่ยนของพวกเขาใช้จะจบลงเพียงเท่านี้ นี่เป็นเพียงก้าวก้าวหนึ่งที่จะนำไปสู่การเริ่มต้นของก้าวต่อไป ระหว่างนั้นแม้จะมีนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไป แต่ทุกคนรวมทั้ง มิโดริ ฮิโรเซะ และ ซาโตชิ โมริตะ เป็นต้น ที่ได้ย้ายสถานที่สร้างสรรค์ผลงานไปยังเยอรมันแล้ว ก็ได้เริ่มก้าวสู่เป้าหมายใหม่ของพวกเขาต่อไป

มูลนิธิญี่ปุ่น กรุงเทพฯ

Japan Cultural Center, Bangkok The Japan Foundation

ที่อยู่ : ชั้น 10 อาคารเสริมมิตรทาวเวอร์ 159 สุขุมวิท 21 (ซอยโคต) กรุงเทพฯ 10110
โทร. 260-8560-4 โทรสาร 260-8565

Address : 10th Flr., Sermmitt Tower, 159 Sukhumvit 21 Rd., Bangkok 10110
Tel. 260-8560-4 Fax.260-8565

